

Ion Ionescu (în cădere) pierde cu ușurință duelul cu Guarneri (5), în careul porții lui Albertosi (stînga).
Foto: Petre COZIA

Meciul pierdut cu Italia a întărit necesitatea reorganizării fotbalului nostru

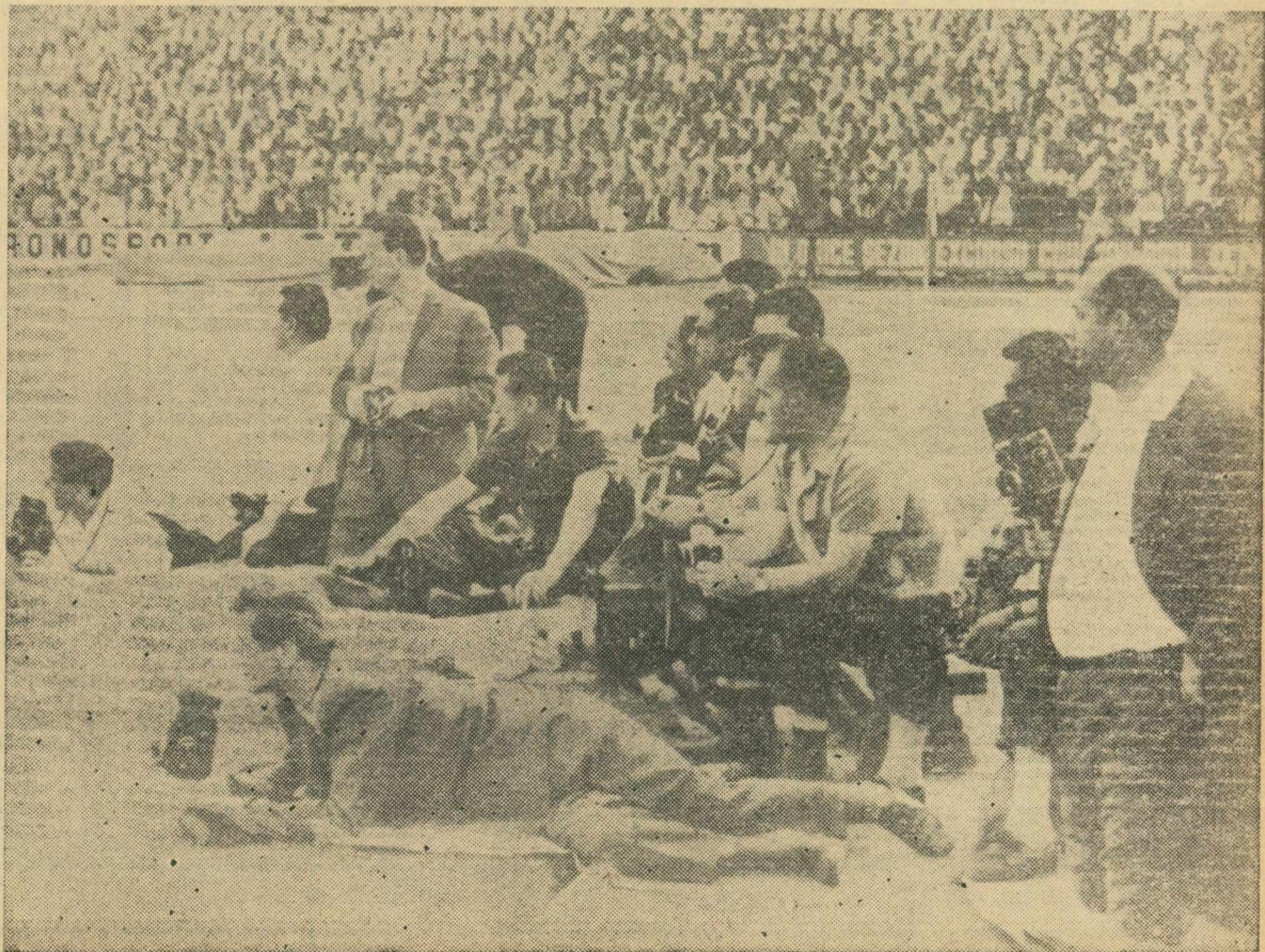
Pierderea meciului cu Italia la București, și mai cu seamă maniera de joc a echipei naționale lipsită de avîntul care a caracterizat-o în evoluțiile anterioare pe teren propriu, a mărit impasul în care se află fotbalul nostru după eșecul de la Zürich. Este adevărat că o înfrîngere la limită în fața unei echipe de o reputație și capacitate de joc cum este aceea a Italiei nu are nici pe departe dimensiunile înfrîngerii suferite din partea echipei Elveției, dar cine nu regretă oare că după trei ani de invincibilitate pe stadionul „23 August”, fotbaliștii noștri și mulți iubitori ai fotbalului au trebuit să renunțe și la această ultimă consolare?

Părerile în ceea ce privește posibilitățile ca echipa noastră națională să învingă Italia la București au fost împărțite. Unii le-au admis, alții le-au exclus. Primii au pornit de la ideea că atunci cînd te aliniezi la startul unei competiții o faci cu scopul firesc de a-ți întrece adversarul, oricît de valoros ar fi, pe cînd secunzii au luat în considerație mai întîi de toate diferența de valoare existentă între cele două echipe în luptă, în cazul nostru în favoarea Italiei, cu atît mai mult cu cît după meciul de la Zürich, capacitatea reprezentativei României fusese mult redusă. Aproape de adevăr au fost și unii și alții, căci România a avut pînă în minutul 82, cînd a primit golul înfrîngerii, cîteva ocazii să deschidă scorul înaintea Italiei, situație care ar fi schimbat mult din cursul partidei, iar fotbaliștii italieni ne-au arătat în unele momente de joc marea lor valoare individuală și o maturitate care pînă în cele din urmă le-a adus victoria. În timp ce fotbaliștii noștri, pe lîngă faptul că nu au fructificat ocaziile avute, nici n-au știut să mențină scorul alb în

Aurel NEAGU

(Continuare în pag. 12-a)

O MOSTRĂ A INCAPACITĂȚII DE FINALIZARE FOTOREPORTERII AȘTEAPTĂ ZADARNIC GOLUL!

Duminică — finala
CUPEI ROMÂNIEI
STEAUA-FORESTA

De pe cuprinsul țării

Insemnări de la o ședință la Crișul Oradea

EXPLICAȚIILE IMPASULUI

Recent, în sediul Consiliului regional UCFS Crișana, a avut loc o ședință de analiză la care au participat componenții echipei de seniori și juniori Crișul Oradea, biroul secției de fotbal, reprezentanții ai comisiei regionale de specialitate, ai colegiilor de antrenori și arbitri, conducătorii și activiștii sportivi din orașul Oradea și regiunea Crișana. Această ședință a avut ca obiectiv analizarea comportării fotbalistilor de la Crișul, în care scop, inginer Viorel Strengaru, președintele secției de fotbal a C.S.O. Crișul a prezentat un material, care a cuprins aspectele negative din activitatea fotbalistică din orașul Oradea.

AFLUENȚA DE JUCĂTORI DIN AFARA REGIUNII

Aceasta a fost principala caracteristică relevată în expunerea făcută. Biroul clubului a tolerat o serie de practici care au dus la retrogradarea în două rânduri a echipei, din categoria A. Desi în fiecare an echipa de juniori a clubului a ridicat elemente proprii, acestea nu au fost promovate cu curaj în lotul de seniori, preferându-se importul de jucători din toate colțurile țării. În virtutea acestei practici, în ultimii ani în echipă s-au perindat circa 70 de jucători, dintre care 42 din alte regiuni. Aducerea acestor jucători a atras o serie de obligații materiale și morale din partea conducerii secției și clubului.

Începând din anul 1962, în orașul Oradea au „poposit” fotbalisti ca: Solomon, Nicolae Bakos, Marin Adam, Sigismund Szakacs, Dulgheru, Weichelt, Pozsoni, Alexandru Georgescu, Donciu, Mănescu, Danian, Ștelau Bakos, Mureșan II, Mureșan III, Eremia, Kaszonyi, Talpoi, Varga etc.

Fluctuația mare de jucători a fost una din cauzele comportării necorespunzătoare a echipei în perioada amintită. Cei mai mulți dintre ei nu au fost pătrunși de răspunderea care le revenea, de a apăra cu cinste prestigiul fotbalului orădean. În mijlocul lor s-au cultivat comoditatea, nepăsarea și tendința spre o viață ușuratică, nesportivă. Aproape fiecare ședință de analiză era consacrată aspectelor indiscipline și victii nesportive, dar măsuri de înlăturarea a acestei stări de lucruri n-au fost luate.

La încheierea turului campionatului 1966-67, antrenorii Rădulescu și Vlad au semnalat o serie de deficiențe în procesul de instruire, dar la începerea returului aceste deficiențe au continuat să persiste. Jucătorii n-au deus eforturi corespunzătoare în cadrul pregătirilor, susținând că așa pot da un randament mai mare în jocurile de duminică, iar antrenorul Petre Rădulescu s-a lăsat influențat. La antrenamente nu s-a muncit suficient, astfel că o serie de jucători au suferit accidente, întinderi musculare (N. Alexandru, E. Koesis (de două ori), Popovici, E. Naghi, Balogiu, Serfözö, Harșanji

de întărire a disciplinei în rîndul fotbalistilor.

În concepția unora dintre antrenori a existat tendința de „științifizare” exagerată a fotbalului, mergându-se pînă la turnarea acestuia în tot soiul de formule matematice, care se schimbau de la joc la joc, în funcție de inspirațiile antrenorilor.

Lotul actual, compus în majoritate din juniorii echipei, este pregătit de antrenorul Anton Ferenczi. La echipă continuă să persiste o serie de deficiențe. Din seria scăderilor existente în rîndul actualilor jucători amintim lipsa de voință, de dirigență în lupta din teren, de perseverență în pregătire, de dorința dobîndirii a cât mai multor cunoștințe tehnico-tactice.

F.R.F. nu a sprijinit suficient secția în măsurile luate împotriva unor jucători care s-au abătut de la conduita sportivă. De pildă, Eugen Pozsoni încă din luna februarie 1967 a fost suspendat pe 2 ani, dar nici pînă în prezent nu s-a primit confirmarea ratificării din partea F.R.F.

În încheierea ședinței, participanții au făcut propuneri pentru continuarea îmbunătățirii a activității fotbalistice din orașul Oradea și pentru redobîndirea prestigiului pe care l-a avut cu ani în urmă fotbalul orădean.

ILIE GHÎȘA
corespondent

și Ujlaki, indisponibili pe perioade mai mici sau mai mari).

FLUCTUAȚIA ANTRENORILOR ȘI CEVA DIN MUNCA LOR

Schimbarea frecventă a antrenorilor a constituit de asemenea o piedică în formarea unui stil propriu de joc sau încrederea echipei într-o concepție modernă de joc. Din anul 1962, la Oradea au funcționat următoarele cupluri de antrenori: Ronai-Băcut, Voroncovschi-Budu, Voroncovschi-Zilahi, Zilahi-Buda și Rădulescu-Vlad. Aceste schimbări dese au favorizat lipsa unei munci de perspectivă și

Politehnica-Brașov — campioană regională

Intrecerea celor 24 echipe angrenate în campionatul de fotbal al regiunii Brașov a luat sfîrșit. Cîștigătorii de serie, Politehnica Brașov (seria I) și Textila Cîsnădie (seria II-a) au avut de susținut o dublă întîlnire. În primul joc, disputat la Cîsnădie, Textila și-a adjudecat victoria cu scorul de 3-0, realizat în prima repriză. A avut loc apoi returul la Brașov, care, spre regretul numeroșilor spectatori, nu s-a bucurat de un succes deplin. Partida a durat doar 67 minute. Pînă atunci Politehnica avea un avantaj de 3 goluri, înscrise în prima parte — ca și Textila la Cîsnădie — și în

acel minut urma să execute o lovitură de la 11 m. dictată de arbitrul clujean Nicolae Vizireanu. Și cum jucătorii din Cîsnădie n-au fost de acord cu această sancțiune, împiedicînd executarea ei, după cele 3 minute regulamentare, jocul a luat sfîrșit. Comisia regională de specialitate, analizînd aspectele releșite în această partidă, a declarat campioană a regiunii formația studenților brașoveni, Politehnica.

C. GRUIA
corespondent

În picioare, de la stînga spre dreapta: N. Stinghe, D. Teodorescu, I. Dogaru, T. Marcu, I. Oană, C. Cotulbea, Fr. Policsar, și antrenorul echipei, prof. M. Papuc; jos: N. Mircea, N. Radu, L. Stan, Gh. Rozorea, St. Dăscăliță, C. Popeț

Foto: EUGEN BOGDAN

PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT

● Campionatul de juniori al orașului Timișoara a fost cucerit de echipa Politehnica II (antrenor S. Zecan) care a întrecut în meci de baraj cu 3-0 și 2-0 formația Școlii sportive. Din echipa campioană s-au remarcat în mod deosebit fotbalistii Maier, Dima, Flores, Rădovan și Sepi. (P. Arcan, corespondent).

● FORMAȚIA „FLACARA”, pregătită de antrenorul Mircea Hăită, a cîștigat pentru a doua oară consecutiv titlul de campioană de seniori a orașului Ploiești. Ea și „Petrolul” Brazi, clasată pe locul al doilea, vor participa la barajul pentru promovarea în campionatul regional.

S-a încheiat și campionatul orașenesc al școlilor generale, la care au participat 8 formații, învingînd echipa Școlii nr. 3 cu 3-0, formația Școlii generale din comuna Tătarani (prof. Bălățeanu) a fost declarată campioană în ediția 1967 a competiției. (M. Sima, corespondent).

● Ediția 1966-1967 a campionatului de fotbal al regiunii Galați a luat sfîrșit cu victoria pe deplin meritată a echipei S.U.T.—I.C.M.S.G. (antrenor A. Motoc). Tată lotul folosit de-a lungul competiției: Dăconu Oroș, Toma, Husar, Mioara, I. Vasile, Antonescu, Ciobotaru, Căma, Ghiță, Albu, Păun, Calinaș, Hușnac, Postelnicu. (V. Ștefănescu, corespondent).

● COMISIA ORĂȘENEASCĂ DE FOTBAL BRĂILA a înțiat un curs de arbitri, la care s-au înscris 16 persoane, în mare majoritate

foști jucători de fotbal. Cursurile, au durat pînă la mijlocul lunii mai, arătînd că „elevii” și-au însușit cu conștiințozitate materialele date. Lectorii care au predat aceste cursuri au fost arbitrii de categorie republicană: Hărătau Vasile, Soceanu Mircea, Leacă Tudor ș.a., sub conducerea „veteranului” arbitrilor, Vișnu Manole.

Printre absolvenții acestor cursuri se numără: Mihalache Dulman, Gh. Cișaliu, Tudor Boboc etc. (N. Costin, corespondent).

● Recent, a luat sfîrșit campionatul orașenesc de fotbal la Petroseni.

În ultima etapă, lidera clasamen-

tului, Minerul Uricani (cu două puncte avans) a susținut cea mai dificilă partidă în compania echipei Preparații, la Petrița. Echipa gazdă nu a putut depăși formația oaspete, care s-a dovedit mai bine pusă la punct și, datorită rezultatului de egalitate, a devenit campioană orașenescă, avînd dreptul de a participa la jocurile de baraj pentru promovarea în campionatul regional.

La obținerea victoriei, meritele le au instructorul voluntar Ion Vlad și biroul secției de fotbal (președinte Ing. Apostu Victor) precum și conducerea întreprinderii. (S. Băloi, corespondent)

Cu Etem și fără el...

La 13 iunie a.e., pe stadionul „1 Mai” din Constanța, s-a jucat meciul de fotbal din-

tre echipa de juniori a Farului și campioana regiunii Dobrogea, I.T.C. (în cadrul șaisprezecimilor). Fiind în concediu de odihnă pe litoral, am știut eu tot dinadinsul să-l văd „pe viu” pe „veritabilul talent” (aprecierea am întîlnit-o de mai multe ori în presă), ETEM. Curiozitatea mi-a fost atîtă, ca să zic așa, și de un articol din revista „Magazin”, unde li se imputa, printre altele, celor care au pregătit și condus echipa de juniori a țării noastre în turneul UEFA, faptul

Cine nu-și amintește de cea performanță a echipei Arieșul din Turda, care nu de mult dădea peste cap toate pronosticurile, cîștigînd „Cupa României”? Se părea că această echipă de categoria B prinsese aripi și că marele ei succes va însemna un suport important în activitatea ei viitoare. Dar iată că istoria sportivă consemnează — după acest răstimp de cîțiva ani — un spectaculos reflux al „gloriosului” Arieș. Echipa din Turda a căzut din „B”, s-a zăbătit anul acesta în C (seria Nord) iar, recent, a retrogradat în campionatul regional. Cum se explică acest nedorit drum regresiv?

Iată cîteva răspunsuri primite... la fața locului:

Inginerul ION MEDREA, președintele secției de fotbal Arieșul: „Era normal să ajungem în această situație penibilă. Au lipsit aproape în totalitate condițiile necesare pregătirii și participării la jocurile oficiale. Nu mai avem susțină-

rezista fizic doar o singură repriză. Am întinerit-o radical însă antrenamentele au decurs, după părerea mea, necorespunzător pentru că Vaczi lucrează fără plauzi de perspectivă, mai mult din rutina acumulată ca jucător.”

GHEORGHE VACZI, antrenorul echipei: „Cucerind «Cupa României» s-a creat o autoîntințire generală, echipa fiind întințită cu... laude și iar laude, pînă în 1964 cînd a retrogradat. Peste un an am revenit în „B”, dar întrucît nu am avut o bază materială corespunzătoare ne-am trezit, din nou, în „C” unde am avut de suportat greutăți enorme.

Pot spune că în campionatul recent încheiat n-am bîzuit mai mult pe pasiunea jucătorilor. Este însă foarte puțin pentru a ne putea menține într-o categorie superioară.”

IOACHIM ZAHAN, fostul căpitan al echipei: „În loc să abordăm returul — pentru a ne îmbunătăți situația precară din clasament —

ARIEȘUL TURDA: DE LA „CUPA ROMÂNIEI” LA CAMPIONATUL REGIONAL

tori, întrucît oamenii erau — pe bună dreptate — supărați că echipa merge din ce în ce mai slab. Încasările fiind reduse, am fost adesea în situația de a nu ne mai putea deplasa să susținem meciurile oficiale. De altfel, avem, la ora actuală, o datorie de aproape 20.000 lei, iar antrenorul Vaczi nu și-a mai primit salariul de mai bine de o jumătate de an.”

IOAN CRĂCIUN, antrenorul echipei de seniori a scăzut de pe vremea cînd Faur, Mărgineanu, Ivan, Pirvu etc. întrețineau, deoarece nu aveam cu cine să-i înlocuim, o atmosferă nesănătoasă în sinul formației. Am plătit scump lipsa de preocupare față de creșterea viitoarelor cadre. Ceea ce este și mai grav, e faptul că nici în prezent nu s-a învățat din greșelile trecutului: nu dispunem de suficient echipament, de mingi și alte materiale necesare pregătirii juniorilor și piticilor. Pentru antrenamentele copiilor dispunem doar de o singură minge.”

CORNEL POGĂCEANU, președintele asociației sportive Arieșul Turda: „Am retrogradat în divizia C pentru că echipa era îmbătrînită,

cu forțe sporite, am început meciurile oficiale nepuși la punct, răciți și bolnavi, deoarece ne echipam într-un garaj și nu aveam unde să facem o baie caldă după antrenamentele efectuate în lunile de iarnă. Grupul social de la terenul din comuna Mihai Viteazu, unde am jucat tot returul, s-a dat în folosință de-abia la ultima etapă. Eu n-am îmbolnăvit, în perioada pregătirilor în vederea reluării campionatului, de pneumonie și am fost indisponibil tot returul. Apoi, s-au mai accidentat grav Savu, Tatu și Vădan. Criza de jucători a fost — după părerea mea — fatală.”

Rezumînd părerile exprimate de interlocutori, reiese clar că în munca de îndrumare și pregătire a echipei Arieșul au existat carențe de ordin educativ, tehnic, organizatoric și financiar, care au dus, în mod inevitabil, la decăderea fotbalului din Turda. Se impune o analiză temeinică a acestei situații, urmată de măsuri eficiente menite să dezrădăcineze tot răul.

Cu înțelepciune și răbdare, Arieșul Turda poate să-și redobîndească forța pierdută.

TRAIAN IOANIȚESCU

că nu l-au introdus în lot și pe acest junior de la Farul. Mă așteptam la mult din partea lui Etem, mai ales că în echipa Farului juca și Bili boacă. Dar... dezamăgire. La pauză, I.T.C.-ul conducea cu 1-0. Ce făcuse Etem în acest timp? Nimic, e puțin spus. E adevărat, din cînd în cînd, selipca ceva în jocul lui: stop corect, sprint, dribling, pasă bună, șut de asemenea. În rest... o doză mare de îngîmfare, subapreciere adversarilor și chiar a coechipierilor, pretenția de a i se da toate pasele „pe tavă”, renunțarea la lupta sportivă atunci cînd era deposedat de balon, proteste la deciziile arbitrilor etc., etc.

În repriza a doua, Etem a fost autorul unui act de indisciplină ieșit din comun: unul dintre jucătorii I.T.C.-ului, l-a lovit, cu mingea, în tr-o fază de joc, pe „veritabilul talent”. Etem n-a stat pe gînduri, zicîndu-și, probabil: „să degajeze asta în MINE?”. Și atunci s-a repezit și l-a lovit, pe cel care își permisesese această „îndrăzneală”, cu toată forța, cu bocancul. Cel lovit n-a mai putut juca; a fost dus pe brate, iar Etem a fost eliminat de pe terenul de joc. Frumesc exemplu dat de un jucător luat în evidența unui lot național!

Desigur, spectatorii au protestat și au dezaprobat actul de indisciplină comis de Etem. Din tribune se auzeau voci: „Așa l-a crescut antrenorul?”. Care a fost însă reacția acestuia? Mă așteptam să-l ia la rost pe Etem. Nici gînd! Antrenorul (nu-l cunosc după nume) a injurat public.

Un amănunt: după ce Etem a fost dat afară de pe teren, jucătorii Farului au reușit să marcheze 5 goluri I.T.C.-ului,

învingînd în finalul partidei cu 5-1! Comentariile sînt de prisos.

GRIGORE TOLOACA
Alba Iulia

Să se aprindă reflectoarele!

Cu 11 ani în urmă la Baita Mare s-a disputat primul meci în noaptea pe stadionul „23 August”. La puțin timp după aceea, la Vișeu de Sus, stadionul local își sărbătorea inaugurarea, de asemenea cu reflectoarele aprinse, iar acum trei ani stadionul „7 noiembrie” din Satu Mare, găzduia și el, pentru prima dată, un meci la lumina proiectoarelor.

Asadar, în regiunea Maru-mureș există trei stadioane cu instalații de iluminat, totuși de multă vreme nu am mai avut plăcerea de a fi prezenți la un joc de fotbal care să se desfășoare seara. Nici în acest an nu se văd semnele reconstituirii acestor instalații la justu lor menire. Motivul invocut — dificultatea efectuării unui control riguros al biletoanelor de intrare — este de-a dreptul pueril. Cum se explică în acest caz posibilitatea controlului la intrarea în aceste stadioane atunci cînd se organizează (destul de frecvent) întîlniri de box și lupte?

Deci instalațiile de iluminat funcționează. Mai rămîna doar ca organizatorii jocurilor de fotbal maru-mureșeni să declanșeze acel resort care se cheamă inițiativă, pentru ca acest joc să se bucure și în noi în regiune de ambianță unică a „noaptelelor”. Ne aflăm doar în plină rară...

V. SASĂRANU
corespondent

BUCUREȘTI - LEAGĂNUL ACTUAL AL FOTBALULUI?...

Revenim asupra temei „producția de jucători” pentru că o considerăm o problemă de bază a fotbalului nostru și, în consecință, se cuvine să fie dezbătută din cât mai multe unghiuri și sub diferite aspecte. Și o facem azi, în lumina principalelor concluzii ale articolului precedent și în sprințul lor, sub forma unei anchete statistice asupra folosirii elementului local și a circulației jucătorilor. Cu ajutorul cifrelor, cuprinse în harta prezentată și într-o serie de tabele, urmărim să ilustrăm mai bine o situație de fapt atît la cluburi, cît și în regiuni.

Mai întii, câteva explicații pentru o mai bună înțelegere a datelor și situațiile care vor fi prezentate mai jos.

Ca bază de discuție am luat campionatul categoriei A, recent încheiat, mai precis numărul total de jucători care au fost folosiți de-a lungul celor 26 de etape, indiferent dacă au jucat în întregime toate jocurile sau au fost folosiți doar câteva minute. Deci, jucători care au participat EFECTIV la campionat, în total 288. La toți aceștia am luat în considerare locul nașterii pentru a le stabili regiunea de origine, chiar dacă și-au petrecut majoritatea anilor în alte regiuni. În felul acesta am fixat, pe de o parte, raportul dintre jucătorii locali și cei

„importați” de cluburi și regiuni, iar pe de altă parte contribuția — în jucători — a fiecărei regiuni și a orașului București la efectivele echipelor din categoria A. Desigur că în ceea ce privește regiunile, o situație completă din acest punct de vedere, adică inclusiv originea jucătorilor de categorie B și C (pe care o vom trata cu alt prilej), ar fi dat o imagine mai exactă a „producției” lor. Dar, considerăm că a da jucătorii categoriei A (ceea ce constituie un punct de mîndrie) reprezintă o contribuție CALITATIVĂ, singurul criteriu de apreciere atunci cînd este vorba de PERFORMANȚĂ.

Și acum, să dăm cuvîntul cifrelor...

nu-i utilizat în întregime de echipe, că acestea recurg în mică măsură la „resursele interne”. Și acest lucru rezultă destul de limpede din următoarea statistică, bazată pe cifrele campionatului nu de mult încheiat:

Rapid	18—13 (72,22%)	— 5
Dinamo Buc.	23—15 (65,21%)	— 8
„U”-Craiova	20—5 (25,00%)	— 15
Farul	19—6 (31,57%)	— 13
Steaua	22—3 (13,63%)	— 19
„U”-Cluj	23—10 (43,47%)	— 13
St. roșu	19—7 (36,84%)	— 12
Jiul	21—3 (14,28%)	— 13
Petrolul	18—11 (61,11%)	— 7
Progresul	22—13 (59,09%)	— 9
U.T.A.	19—9 (47,36%)	— 10
Dinamo Pitești	18—5 (27,77%)	— 13
C.S.M.S.	25—10 (40,00%)	— 15
Politehnica	21—13 (61,90%)	— 8

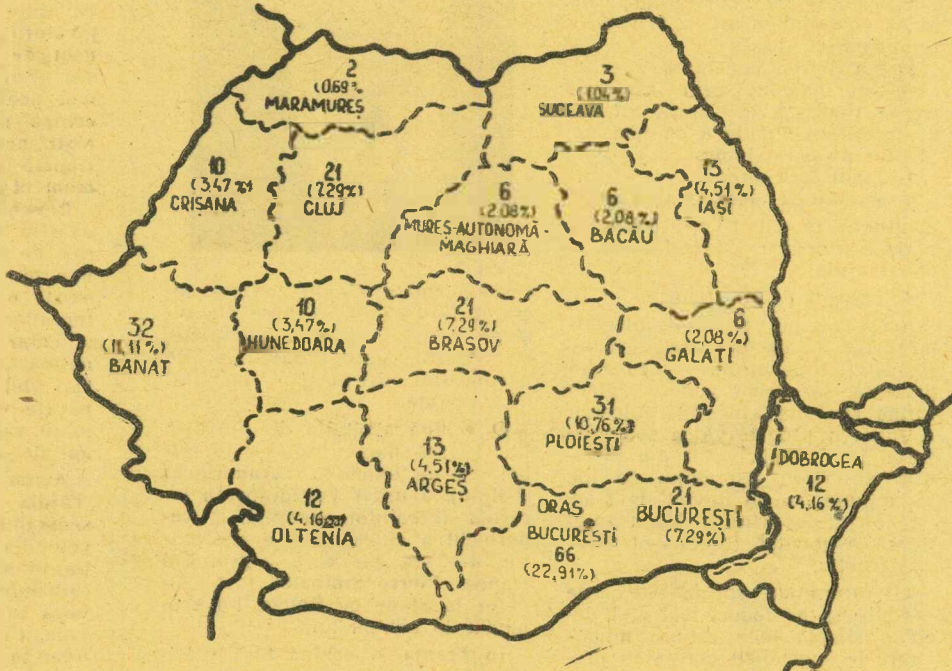
„PRODUȚIA” DE JUCĂTORI A ECHIPELOR ȘI REGIUNILOR ÎN LUMINA UNEI ANCHETE CIFRICE

numărul de jucători întrebuințați în campionat (prima coloană), jucători locali

Echipe studențești	89—38—51
Echipe militare	63—23—40
Total	152—61—91
Celelalte 7 echipe	136—62—74

Procentul este favorabil primelor două categorii de echipe la capitolul jucători folosiți (52,74%) și jucători aduși 55,15%; în schimb,

folosiți (coloana a doua) și jucători luați din alte părți (coloana a treia):

● Orașul București, cu patru formații în categoria A, a utilizat 85 de jucători, dintre care însă numai 44 locali (din oraș sau regiune), deși în campionat au evoluat 66. Așadar, 22 au venit 41, tot de la echipe de prima categorie. În aceeași situație se află și alte centre, ca Ploiești, de pildă, unde din cei 31 de localnici dați categoriei A, sînt aduși (55,15%); în schimb, folosiți numai 11, lotul Petrolului fiind completat cu 7 fotbalști din alte „grădini”.

● La o serie de echipe diferența dintre jucătorii locali folosiți și cei plecați este mică (Jiul, „U”-Craiova, Farul, C.S.M.S.), dar este mare, chiar foarte mare în unele cazuri, totalul de elemente „importate” (13 la Jiul, cîte 15 la C.S.M.S. și „U”-Craiova).

● Cifrele mai arată că nici regiunile nu manifestă prea multă grijă pentru păstrarea localnicilor, pentru întrebuințarea tuturor celor din cuprinsul lor și că sînt și ele, ca și echipele respective, prinse de „vraja transferărilor”, contribuind astfel la o circulație prea accentuată de jucători.

O „categorie A” reprezentativă

O primă concluzie a „graiului cifrelor” o constituie faptul rezultat de altfel din harta alăturată, că în campionatul categoriei A au fost (și vor fi) reprezentate toate regiunile țării, plus orașul București. Clasamentul după numărul de jucători dați primei categorii se prezintă astfel:

1. Orașul București 66
2. Banat 32
3. Ploiești 31
- 4—6. Brașov, regiunea București și Cluj 21; 7—8. Argeș și Iași 13; 9—10. Dobrogea și Oltenia 12; 11—

12. Crișana și Hunedoara 10; 13—15. Bacău, Galați și Mureș-Autonomă Maghiară 6; 16. Suceava 3; 17. Maramureș 2.

De subliniat în mod special contribuția regiunilor Banat și Ploiești, ca și a celor fără reprezentanți în categoria A, Crișana și — mai ales — București. În schimb, altele au mai mult o prezență simbolică, deși unele (cum este Maramureș, de pildă, care a dat pe vremuri pe frații Zavoda, V. Moldovan etc.), au o veche tradiție fotbalistică.

S-a deplasat centrul de greutate

Din același clasament se poate vedea foarte ușor că la ora actuală ponderea — ca jucători — o au orașul și regiunea București (87 jucători). Ceea ce înseamnă că, treptat, cu scurgerea anilor (și adăugăm: prin politica de concentrare sau centralizare dusă în trecut), centrul de greutate s-a deplasat la București, care devine un fel de leagăn al fotbalului nostru.

În schimb, centre fotbalistice tot atît de vechi și chiar mai vechi, care într-un trecut mai îndepărtat „alimentau” fotbalul nostru cu elemente de valoare, ca Timișoara, Cluj, Oradea etc., au trecut pe un plan secundar. Ele continuă să producă jucători, dar potențialul este mai redus, iar controlul de calitate puțin

exigent. Poate că aici trebuie căutată una din cauzele care au determinat pierderea rolului de „primă vioară”, o comportare nesatisfăcătoare a echipelor lor în campionat și sărăcia de elemente cu valoare bine conturată, corespunzătoare cerințelor fotbalului modern. Pentru că — și acest lucru este valabil pentru toate echipele și regiunile — atunci cînd este vorba de sport de performanță contează în primul rînd talentul, valoarea și perspectivele jucătorilor formați, astfel încît prezența lor în campionat să aducă o creștere calitativă și să lărgească baza de selecție a reprezentativei naționale. Meciul cu Italia ne-a arătat (și el) că avem prea puțini jucători de clasă, adevărate personalități.

Elementul local nu-i folosit deplin

Desigur, nu se poate spune că echipele de club (sau regiunile) nu cresc jucători. Dar, producția lor — cantitativă și mai ales calitativă — nu-i la nivelul necesităților fotbalului nostru. Preocuparea

în această direcție este mică, prea mică în raport cu nevoile, iar una din cauze este nesiguranța cluburilor că-și vor putea folosi, mai tîrziu, produsul.

Nu-i mai puțin adevărat însă, că și puținul realizat

Ordinea echipelor este cea din clasamentul campionatului. În prima coloană: numărul total de jucători folosiți; a doua: jucătorii locali folosiți (+ procentul); a treia: numărul jucătorilor luați din alte regiuni.

Lucrurile sînt atît de clare încît comentariile devin aproape inutile. Vom sublinia totuși că numai cinci echipe (Rapid, Dinamo București, Petrolul, Progresul și Politehnica) au folosit elementul local într-o proporție mai mare de 50% și că acest lucru nu-i chiar întîmplător. Sînt, în gene-

București	85—44 (43)—41
Oltenia	20—5 (7)—15
Dobrogea	19—6 (6)—13
Cluj	23—10 (11)—13
Brașov	19—7 (14)—12
Hunedoara	21—3 (7)—18
Ploiești	18—11 (20)—7
Banat	40—22 (10)—18
Argeș	18—5 (8)—13
Iași	25—10 (3)—15

(În prima coloană: numărul de jucători folosiți în campionat; în a doua: jucători locali utilizați, iar în

ral, cluburi (la care trebuie adăugată și U.T.A.), recunoscute prin preocuparea lor pentru crearea de cadre proprii.

Dar, accentul nu-l pun aceste echipe (cărora li se poate reproșa că recurg greu și tardiv, din lipsă de încredere, la elementele proprii) pe jucătorii crescuți în mediul local. Ne-am face o imagine deformată dacă nu am lua în considerare situația pe care o prezintă celelalte echipe și, mai ales, următorul tabel pe regiuni (ordinea este cea a echipelor lor în campionat):

București	85—44 (43)—41
Oltenia	20—5 (7)—15
Dobrogea	19—6 (6)—13
Cluj	23—10 (11)—13
Brașov	19—7 (14)—12
Hunedoara	21—3 (7)—18
Ploiești	18—11 (20)—7
Banat	40—22 (10)—18
Argeș	18—5 (8)—13
Iași	25—10 (3)—15

paranteze cei plecați în alte regiuni; în a treia: jucători aduși din alte regiuni).

„Importul” primează...

Comparînd cele două tabele rezultă că, în fond, producția proprie nu constituie baza efectivelor echipelor de categoria A decît la foarte puține dintre ele, că există o tendință de circulație largă de jucători, contraindicată dacă ne gîndim că „plecările” și „sosirile” se produc în cadrul aceleiași categorii.

Să subliniem cîteva situații mai caracteristice:

● Din cei 285 de jucători care au luat parte la ultima ediție a campionatului, 123, adică 42,70%, sînt localnici (din ora-

șul sau regiunea respectivă). În schimb, 129 (deci 44,79%) au luat drumul altor regiuni. Dintre acestea, 58 de jucători (peste 44%) au optat pentru echipe militare și studențești. Dar, dacă ne raportăm la numărul de jucători aduși din toate regiunile, procentul este mai mare: peste 55% (91 jucători din 165).

● Și pentru că a venit vorba de echipele studențești și militare din categoria A, iată încă o statistică — semnificativă — după

la capitolul jucători locali folosiți, avantajul (50,40%) este de partea ultimelor echipe.

Ce rezultă de aici?...

După părerea noastră, două lucruri esențiale:

1. Elementul local nu este folosit în deplinătate și cu încredere. Mai stăruie mentalitatea că cel din grădina altuia este mai bun. Asta în dauna pregătirii cu răbdare și migală a jucătorilor tineri, proprii, care mai curînd sau mai tîrziu își părăsesc echipele pentru a opta pentru altele, ducînd însă un bagaj redus de cunoștințe. La lipsa de suficiență răbdare și încredere se mai adaugă și incertitudinea cluburilor că vor putea folosi pe acești jucători, precum și lipsa unei competiții corespunzătoare (un campionat de tineret sau rezerve) în care să fie folosiți și roțați (pentru completarea pregătirii lor) jucătorii care au depășit vîrsta junioratului, dar nu sînt încă „copti” pentru prima formație sau nu au loc.

2. Ca o consecință a celor de mai sus, s-a produs o circulație prea mare de jucători, cu efecte negative, în primul rînd asupra unei instruirii complete a fotbalștilor, iar în al doilea rînd asupra structurii, omogenității (ca pregătire) și stabilității loturilor. Această mișcare de jucători, în cuprinsul aceleiași categorii, ceea ce duce — în unele cazuri — la întărirea unor echipe dar și la slăbirea altora în același timp, este cauzată de plecări pentru satisfacerea serviciului militar, pentru studii (deși mulți jucători — și exemple sînt numeroase — pot învăța și în

orașele respective), pentru ca să joace (cazurile sînt rare) și pentru diferite... avantaje, fiindcă trebuie să recunoaștem că există și această situație determinată de mania racolajului, manifestă la multe cluburi, în goană după victorii cît mai rapide și cu orice preț.

Totul laolaltă duce la o „producție” calitativă slabă de jucători, de personalități veritabile, fapt resimțit atît în nivelul competițiilor republicane, cît și în activitatea echipelor reprezentative, cum de altfel s-a remarcat și în recenta partidă cu Italia. În schimb, categoria A dispune... de un „balet”, care o ține pe loc în cel mai fericit caz, format din jucători de o valoare și cu perspective cu mult sub cerințele unui campionat republican.

Soluții de îndreptare?

Mai întii o schimbare totală de mentalitate în rîndurile echipelor și regiunilor, care trebuie să-și îndrepte atenția în principal spre formarea cu răbdare și folosirea cu încredere a elementului local. Apoi, elaborarea unui regulament de transferări care pe de o parte să asigure stabilitatea jucătorilor proprii în folosul unei instruirii complete, iar pe de altă să limiteze la maximum posibil, dacă nu chiar să interzică „circulația orizontală” de jucători, dar s-o favorizeze pe cea „verticală” (de jos în sus), proces curent, normal și necesar.

Cu alte cuvinte, cîteva din soluțiile — firești — ale articolului precedent („În ce constă nodul gordian?”), care a inspirat aceste rînduri.

Petre GATU

ÎN DEZBATERE PROBLEMELE FOTBALULUI ÎN DEZBATERE

Fotbalul nu este un „duel cu mânuși” dar... nici un război

Publicăm mai jos un fragment din noua lucrare, în curs de apariție, a antrenorului CONSTANTIN TEAȘCĂ, intitulată „DIN NOU PE MERIDIANELE FOTBALULUI”. Rindurile sînt reproduse din primă parte a lucrării, dedicată unor observații privind evoluția sistemelor de joc de-a lungul anilor. A doua parte a volumului lui C. Tească este închinată observațiilor autorului privind Campionatul mondial 1966, disputat în Anglia.

Am precizat că pentru a înscris goluri, înaintașii trebuie să-și elimine adversarii din drumul spre poartă, punându-l pe picior greșit, adică dezechilibrându-l. Fără să fie un „duel cu mânuși”, această eliminare se face prin mijloace deosebite de cele ale fotbalului direct, bazat pe folosirea forței și pe risipa de energie fizică. Bineînțeles că lupta se păstrează, dar determinată în reușita acțiunii este, de astădată, măiestria conjugată a jucătorilor de a transporta balonul și de a înscris în poarta adversarului. Pe cât de adevărat este că fotbalul se joacă atît cu, cît și fără balon, tot pe atît de adevărat este că golurile se marchează numai cu mingea.

Am arătat cum, prin conjugarea cimpurilor de acțiune ale jucătorilor, se urmărește și se realizează cîmpul de acțiune, de manevră a balonului. Dată fiind natura colectivă a jocului, circulația balonului se face folosind pașii între parteneri, care trebuie să se aranjeze astfel, încît transmiterea să se facă cît mai ușor și mai sigur. Pentru a o realiza în condiții bune e necesar ca jucătorul care urmează să primească balonul să aibă pe teren o poziție care să-i ofere spațiu liber în vederea transmiterii lui mai departe. Aceasta presupune permanenta lui preocupare de a se dezlipi de adversar, de a se demarca. Pentru o transmitere a balonului cît mai sigură trebuie redus la minimum riscul de interceptare, lucru realizabil prin pașele scurte.

Cui trebuie să-i paseze jucătorul care se află în posesia mingii? Bineînțeles nu oricărui partener, ci celui care poate primi mingea în condiții optime, fiind capabil să dezvolte acțiunea concepută. Deci, circulația mingii nu presupune o linie dreaptă spre poartă, pe ideea drumului cel mai scurt, ci un traseu alcătuit din deplasări în diferite direcții, dictate de poziția partenerului mai bine situat, și de acțiunea dezechilibrării apărării adverse.

În jurul omului cu mingea se vor concentra mai mulți parteneri pentru a-l susține în vederea continuării acțiunii. Această concentrare de jucători este, în ultimă instanță, singura metodă rațională de folosire a mingii, circulația realizată devenind o armă de fixare și de eliminare a adversarului, prin surprinderea lui pe picior greșit, prin cursele rapide și pe diferite direcții pe care le efectuează balonul.

În cartea sa (Tactica în fotbal), specialistul englez Bernard Joy, fost jucător al clubului londonez Arsenal, amintindu-și de jocul desfășurat de „echipa mare” a Ungariei (cea care, în 1953 a înfrînt pe teren propriu reprezentativa Angliei cu 6-3 și în 1954, la Budapesta, cu 7-1) notează: „Ungurii, cea mai bună echipă de după război” (n.n. — e vorba de al doilea război mondial), au adus jocul colectiv la cel mai înalt grad, grație tehnicii „lanț”. Jucătorul cu mingea poate fi comparat cu o piatră aruncată în apă, în jurul căreia, nu prea aproape, se formează cercuri concentrice, respectiv se grupează cîțiva coechipieri... Privite de la distanță, mișcările se aseamănă cu un lanț de cercuri bine legate între ele. Nu există intervale mari, se păstrează continuitatea (cîmpul de manevră a balonului)... Tot timpul cît mingea este în mișcare, grupul de jucători menține o legătură strînsă (sprînjini purtătorului de balon). Or, mișcarea de zig-zag deschide apărările, obligîndu-le la deplasări repetate în sensuri opuse, deter-

minate de circulația balonului în curse contradictorii”.

Sintetizînd, tabloul părților componente (al condițiilor) în jocul constructiv are următoarea înfățișare:

1. Sprijinirea constantă a celui care are balonul, prin concentrarea realizată în jurul lui, în conformitate cu ideea că nici un jucător nu este singur.

2. Jocul fără minge.

3. Circulația balonului, rapidă, continuă, în curse pe direcții variate, pentru dezechilibrarea adversarului.

4. Folosirea pasei scurte.

Acest tablou trebuie întregit, încadrînd în el jocul apărării — inclusiv al portarului — care se prezintă, la prima vedere, într-o formă specială: în zonă folosind retragerea progresivă și temporizarea în linie. Prezintînd-o în cadrul descrierii sistemului de joc în acțiune, se va dovedi însă că ea constituie o parte strict interioară a jocului colectiv-ofensiv-constructiv.

Literatura de specialitate ne permite să ne facem mai mult decît o simplă idee asupra numărului de specialiști care s-au preocupat să găsească sisteme și variante de joc menite să aducă victoria lor și a echipelor pe care le antrenau. Ca în orice domeniu de creație au fost elaborate unele bune și altele mai puțin bune. Mai mult chiar, unele, din cea de a doua categorie, le-am putea numi cu mai puțină delicatețe direct dăunătoare, lucru pe care l-au dovedit. Dacă n-o facem, aceasta se datorește respectului ce ni l-a inspirat strădania jucătorilor, obligați să se încadreze și să facă față acestor sisteme și variante de joc.

Cu un sentiment de satisfacție însă îl vom descrie pe acela cel socotim mai bun dintre sistemele de joc ce-au existat: sistemul 1-4-2-4.

De elaborarea lui nu este legat numele vreunui specialist sau teoretician care să aspire la gloria de a figura în panteonul marilor figuri de strategii ai fotbalului modern; Herbert Chapman, Hugo Meisl, Vittorio Pozzo, Karl Rappan, Sepp Herberger etc. Gloria și popularitatea l-au fost conferite de echipa Braziliei, cu minunații ei jucători angajați în vîltoarea celor două ediții ale campionatului mondial, în 1958 și 1962; Didí, Pelé, Garrincha, Nilton și Djalma Santos nu s-ar putea spune, după magnificele calități de care au făcut dovadă, că au fost doar simpli executanți ai unui sistem de joc bine pus la punct de tehnicienii, de „statul major” al preșcîntilor Braziliei pentru aceste ediții de campionat. Prin ceea ce au demonstrat acesti fotbaliști în partidele ce le-au susținut, au reactualizat vremea în care jucătorii erau făuritorii tehnicii. Firește, nu într-o reeditare integrală, dar oricum ca o mărturie prețioasă că jucătorul poate și trebuie să fie un colaborator — creator pentru specialistul sau teoreticianul al cărui sistem sau variantă de joc e însușitește.

Trăsătura aceasta, atît de pozitivă, care pledează cu atîta elocvență pentru ceea ce inițiativa, pricepera și fantezia jucătorilor au putut și pot să aducă jocului, a fost speculată de denigratorii sistemului cu patru fundași. Ei au lansat versiunea că acest sistem poate triumfa numai cu jucătorii care ating valoarea tehnică a brazilienilor și că aplicat la formații cu jucători de valoare comună nu poate duce decît la eșecul echipelor și al sistemului.

Practica a înfirmat total

ceste afirmații. Credincioase sistemului 1-4-2-4, echipe din diferite țări, de valori deosebite, au realizat salturi calitative de necontestat, firește cu amplitudini variate.

○ echipă alcătuită din jucători tineri, fără nume sonore în fotbal, ca de exemplu Anderlecht (Belgia), a urcat vertiginos în ierarhia fotbalului mondial. Anderlecht a cules roadele sistemului 4-2-4 pe care antrenorul francez Pierre Sinibaldi, fost jucător la Stade de Reims, l-a acomodat la echipa lui.

În Franța, o echipă fără veleități, U. S. Valenciennes, și-a asigurat un loc de frunte în fotbalul francez, după ce antrenorul ei, Robert Domergue, s-a lăsat convins că exemplul lui Anderlecht merită să fie luat în seamă. O altă echipă franceză, Nantes, culege de doi ani roadele muncii, încadrîndu-se în același sistem.

În România, echipe din prima divizie au preluat, de asemenea, sistemul. Dacă despre Dinamo București, echipa de patru ori consecutiv campioană națională (1962-1965) se poate spune că are un lot valoros de jucători, ceea ce ar facilita reușita în orice sistem sau variantă pozitivă în joc, în schimb pe Rapid București, Petrolul, Universitatea Cluj,

C.S.M.S. Iași, noua orientare însușită le-a metamorfozat radical. Nu toate sînt aspirante cu șanse egale la titlul național, dacă ținem seama că și loturile de jucători de care dispun cuprind valori diferite. În schimb, toate practică un fotbal care place ochiului, care merită aprecieri favorabile, și le chezuiește viitorul în măsura în care vor persevera pe calea apucaată. De asemenea, echipele arată în jocul ce-l practică o idee tactică precisă, care le dă cadrul general de acțiune, fără să încorseteze ci, dimpotrivă, stimulînd chiar contribuția creatoare a fiecărui jucător. Nu e nici o exagerare în afirmația ce o fac că jocul la care au aderat — și ale cărui „taine” se străduie să le lămurească complet și în totalitate — a adus aprecieri echipelor, dar și unor jucători, pe care i-a proiectat în actualitate, tocmai datorită folosirii cu pricepere a avantajelor ce le oferă sistemul 1-4-2-4 în formula lui colectiv-constructivă.

Utilizăm mereu sublinierea pentru a marca „casa comună”, stabilită de sistemul 1-4-2-4 și jocul colectiv-constructiv-ofensiv nu dintr-o obișnuință și cu atît mai puțin dintr-un capriciu, ci ca să fixăm cu precizie că astfel trebuie înțeles și aplicat. Această precizare este necesară, deoarece mai există (printr-o diformare) și sistemul cu patru fundași fără joc colectiv-ofensiv-constructiv, prin substituirea concepției ofensiv-constructivă cu una defensiv-distructivă. Se pare că faptul în sine nu s-ar datora — ca fenomen — unei opoziții de principii, ci însușirii incomplete de către antrenorii și jucătorii respectivi a teoriei de funcționare.

MECIUL PIERDUT CU ITALIA

A ÎNTĂRIT NECESITATEA

REORGANIZĂRII FOTBALULUI NOSTRU

(Urmare din pag. 1-a)

ultimele 10 minute ale partidei, adversarii au profitat tocmai de această slăbiciune a echipei noastre. Constatînd scăderea forței de atac a jucătorilor români, italienii au atacat cu supranumerar în finalul meciului și, astfel unul din stoperi, Bertini, a înscris golul victoriei.

Avînd în vedere factura tehnică a partidei România — Italia, dacă nu modestă, cel puțin mediocră, 1-0 nu este un mare succes italian și nici un mare eșec românesc, după o înfrîngere care nu excludea nici una din cele trei posibilități cu care se poate termina un meci de fotbal. Însă, indiferent de rezultat, această primă evoluție a echipei noastre naționale după catastrofalul rezultat de la Zürich, ne-a arătat că nu o formulă sau alta de echipă națională rezolvă problemele fotbalului ci clasa internațională de joc a fotbaliștilor are o importanță capitală. Din acest punct de vedere între jucătorii noștri și jucătorii italieni a fost o importanță diferență, ușor de sesizat, datorită tehnicii și maturității tactice a acestora din urmă. Și apoi, mai este vorba și de altceva. În timp ce Italia mai poate alcătui din fondul său de valori internaționale încă o echipă reprezentativă de valoare a celeia care a jucat la București, nouă ne-ar fi foarte greu să realizăm o a doua echipă națională la nivelul celui mai bun „11” pe care-l putem alinia la un moment dat.

Revenim deci la o problemă tratată în permanență de revista noastră și anume la aceea a fondului insuficient de jucători valoroși de nivel mediu european, fără să emitem pretenții la cel mai bun nivel continental. Meciul cu Italia ne-a arătat încă o dată că există o diferență ușor sesizabilă între clasa de joc internă și internațională. Am văzut cum Năftănăilă, Lupescu, Lucescu, Mocanu și chiar Ionescu și Dumitriu, buni și foarte buni în campionatul național, au fost nesatisfăcători în campionatul Europei. Și ca ei, mai sînt și alții care au jucat la Zürich, înainte de Zürich și din păcate vor mai fi și în viitorul apropiat, pentru că fotbaliștii de mare valoare internațională, nu cad din cer, ci se formează după ani de muncă perseverentă și competentă.

Acum a sosit momentul să consemnăm definitiv o greșală asupra căreia s-a mai atras atenția, fără să se tragă însă cu insistență semnalul de alarmă. De ani de zile toate conducerea federației, colegiile centrale de antrenori și chiar presa, și-au îndreptat atenția în mod exagerat spre echipa națională. Astfel a fost construit fotbalului un edificiu asemenea unei piramide cu virful în jos și baza în sus, ajungîndu-se să se considere, cu voie sau fără voie, că rădăcina fotbalului este echipa națională. S-a săpat și s-a udat la o rădăcină falsă, căci în momentul cînd unele elemente valoroase, de bază, ale unei generații de fotbaliști au obosit și au fost pe punctul de a părăsi terenul, echipele naționale din acele perioade ne-au decepționat, pentru că înlocuitorii au fost sub nivelul înlocuiților. Așa s-a întîmplat în 1962, în meciul cu Spania, 0-6 la Madrid, cînd s-a făcut înlocuirea prematură a unor jucători care se apropiau de încheierea stagiului în echipa națională, așa s-a petrecut în această primăvară cu menținerea exagerată în echipa națională a unor jucători, utilizați îndelung în echipele de club și reprezentative, epuizați înainte de vreme.

În momentul cînd au fost sesizate asemenea stări de fapt și s-a făcut recensămîntul elementelor capabile să vină în echipa națională, s-a constatat că valoarea acestora nu este corespunzătoare. Fiecare meci internațional din această primăvară, inclusiv ultimul, cu Italia, ne-a arătat că schimbul de mine nu a fost în atenția nimănui, nu a fost pregătît la cluburi și prin urmare nu a putut apare nici în lotul reprezentativ. Dinamo București nu are un înlocuitor pe măsură pentru Popa, nici pentru Nunweiler III, deși ar fi trebuit să cunoască de pe acum chiar pe urmașul rezervei lui Pircălab, după cum Steaua nu are nici azi schimb corespunzător pentru Constantin, Rapid pentru Motroc, Greavu sau Ion Ionescu ș.a.m.d.

Ne aflăm, prin urmare, în fața unei situații foarte grele care nu poate fi îndreptată decît prin măsuri radicale, prin modificarea structurii actualelor secții de fotbal, prin constituirea unor cluburi de fotbal puternice, prin depistarea elementelor celor mai valoroase din întreaga țară și instruirea lor rapidă, cu mijloace moderne, prin neprecupețirea oricărui eforturi pentru îmbogățirea cantitativă și calitativă a fondului de jucători.

Dacă se va păși rapid pe această cale, se va putea realiza o îmbunătățire substanțială într-un timp mai scurt decît se presupune după dezamăgirea produsă de recentele eșecuri internaționale.

Am pierdut, după partida cu Elveția, și meciul cu Italia, dar să nu ne pierdem și cumpătul.

După decepțiile amare din ultimele două luni există tendința să se facă din tot fotbalul nostru un tablou sumbru, mai întunecat decît este în realitate. Dacă nu vom reuși să despărțim ceea ce a fost rău de ceea ce este încă bun nu vom face un serviciu fotbalului. Punînd totul în aceeași oală nu vom reuși decît cu multă greutate să scoatem la lumină ceea ce a fost totuși apt de îndreptare.

Acum este nevoie mai mult ca oricînd ca fotbalul să fie sprijinit în mod substanțial pentru a depăși una din cele mai acute crize morale și materiale din acest sport. Iubitorii fotbalului și-au dat seama de necesitatea acestui imperativ. Mulți dintre ei ne trimis rînduri scrise cu pasiune, ne fac diverse propuneri care și-au găsit și își vor găsi și de aici înainte loc în coloanele noastre.

Din păcate, asemenea preocupări constructive sînt turburate de unele insinuări deplasate și tendințe deîmămoare care nu pot să contribuie de fel la clarificarea și rezolvarea situației deficitare din fotbalul nostru.

După perioada de îndreptărită indignare, a venit acum timpul unor frămîntări justificate de a contribui la găsirea celor mai potrivite căi pentru descoperirea de fotbaliști valoroși din rîndurile miilor de tineri care practică acest sport cu pasiune.

Fotbal valoros se face cu fotbaliști valoroși.

Oricît de mult vom căuta în arsenalul tacticilor, în birourile federației, în buzunarele antrenorilor, oricît vom citi și răsăciti rafturi de cărți, nu vom reuși aproape nimic dacă în timpul cel mai scurt nu vom ajuta să se găsească modalitatea ideală de a forma fotbaliști de o foarte bună valoare tehnică, dacă nu vom îndepărta de pe acest drum toate barierele. Am văzut cu toții în deschiderea meciului România — Italia pe acei minunați copii care jucau fotbal cu o dexteritate uimitoare. Ei sînt produsul centrelor de copii care funcționează de cîțiva ani. Și aceștia, ca și predecesorii lor, ca și urmașii lor, vor dispărea la 16-17 ani din fotbal dacă nu se vor lua măsuri ca circuitul producției de fotbaliști să nu mai fie întrerupt. Aceasta este problema de bază a fotbalului de care trebuie să ne preocupăm cu toții, pe care s-o tratăm fiecare cu mijloacele de care dispunem

OPINEZ PENTRU MĂSURI RADICALE

Ca fost practicant al acestui captivant sport, am să mă refer și eu la unele deficiențe din fotbalul nostru, care se impun a fi înlăturate de urgență, dar nu prin jumătăți de măsură.

ATENȚIE LA SCHIMBUL DE MIINE

Nu odată s-a spus în presă că fotbalul românesc duce lipsă de valori autentice. Și este foarte adevărat dacă ne gândim numai la faptul că în unele cluburi se acordă prea puțină atenție schimbului de miine — piticilor și juniorilor —, aceștia fiind lipsiți de condițiile materiale minime (terenuri, mingi, echipament). Toată lumea se interesează de seniori în scopul obținerii unor rezultate imediate. Iată unul din motivele pentru care copiii au început să renunțe definitiv la fotbal. La aceasta se mai adaugă și influența părinților care caută să-i canalizeze spre alte activități, fotbalul fiindu-le interzis aproape cu desăvârșire. Așa stând lucrurile, trebuie făcută o cotitură radicală pentru a se deschide gustul copiilor pentru practicarea sportului cu balonul rotund. Ei trebuie stimulați, atrași să vină în număr cât mai mare la antrenamente, dându-le tot ce avem mai bun, toată priceperea, căldura și pasiunea noastră. Vreau să dau un exemplu dintr-un alt sport. Secția noastră de lupte era, până nu de mult, ca și inexistentă. Acum 7 luni a fost dată în folosință o frumoasă sală, unde condițiile de pregătire sînt dintre cele mai bune. După un timp relativ scurt, s-a produs o adevărată invazie de copii și juniori care s-au înscris în această secție. Și rezultatele stau măturie, antrenorii descoperind zeci de elemente talentate, care în curînd vor avea un cuvînt de spus în campionatul republican.

NICI O IMIXTIUNE ÎN TREBURILE ANTRENORILOR

Amestecul anumitor persoane, așa-zise pricepute în ale fotbalului, frînează și stîrbesc munca și personalitatea antrenorului. În goana după rezultate imediate, se ajunge pînă acolo încît să se amestece chiar și în alcătuirea formației. S-a întîmplat însă, ca unii antrenori să nu accepte asemenea imixtiuni și de aici s-au declanșat o serie de discuții neprimite care, mai întotdeauna, s-au soldat cu desfacerea contractului de muncă al antrenorului. Federația ar trebui să fie mai autoritară, mai exigentă pentru a nu mai permite, pe pericade relativ scurte, vînturarea antrenorilor de la un club la altul fără motive întemeiate. Să devină obligație stabilitatea antrenorului pe o perioadă de minimum 4—5 ani la un club, fără a i se pretinde însă rezultate imediate, fără vechea și nefastă lozincă „victorie cu orice preț!”.

Culmea este că toți cei ce se erijează în atotștiutori, n-au lovit în viața lor mingea cu piciorul. Eu sînt de părere că a sosit timpul să ne descotorosim de asemenea specialiști de tribună, comozi, care n-au cunoscut și nici nu cunosc viața intimă a echipei, care n-au trăit și n-au gustat direct din cupa victoriei sau a înfrîngerii.

Personal, optez pentru dreptul suprem al antrenorului. La clubul nostru, prof. N. Godeanu are impunitățile depline și nimeni n-a încercat pînă acum să-l influențeze cît de cît și nici nu vom permite așa ceva. El este suveran în tot ceea ce întreprinde, fiind un bun pedagog. În plus, are meritul promovării în prima echipă a unor talente ca Bungău, Seceleanu și Panici.

DESPRE JUCATORI ȘI ARBITRI

Pentru a pune capăt pretențiilor exagerate ale jucătorilor, care nu răspund în aceeași măsură cu obligații și îndatoriri, se impune o muncă educativă intensă în vederea înlăturării acestei mentalități nesănătoase. De asemenea, se simte nevoia stabilirii altor norme de încadrare a jucătorilor în așa fel încît lupta pentru ocuparea unui post în echipă să fie factorul determinant în stimularea lor, recompensele să se facă în funcție de pregătirea și randamentul fiecăruia.

În sfîrșit, o altă mare lacună este aceea a arbitrilor, a lipsei de competență a unora dintre ei, aspecte des criticate în presă. Răul provine în primul rînd din selecție și apoi din promovare care, de regulă, se fac pe bază de relații. De aceea, numeroși arbitri, fără a avea un trecut în fotbal, au ajuns foarte repede să conducă partide de categoria A, unde, bineînțeles, s-au dovedit necorespunzători. Pe viitor, calificarea „cavalierilor fluierei” ar trebui să se facă prin cursuri de lungă durată, recrutarea lor să fie făcută numai din rîndul foștilor jucători care să îndeplinească o serie de condiții — fizic corespunzător, prestanță, limită de vîrstă, cunoștințe multilaterale și temeinice, buni psihologi etc.

IOSIF COVACI

fost internațional, secretarul clubului C.F.R. Timișoara

Eficacitatea să fie răsplătită, indisciplina — penalizată!

De mulți ani sîntem nevoiți să asistăm la meciuri confuze, pline de obstrucții, neregularități, nervi dezlănțuți. Echipele adesea intră pe teren fără nici o considerație față de menirea lor reală, aceea de a oferi un frumos spectacol sportiv; în schimb sînt înarmate cu toate mijloacele anti-joc care să faciliteze „ciupirea” a încă unui punct sau două. Lipsa de respect față de spectatori și față de ceea ce înseamnă fotbalul pentru oameni, alimentează din plin nivelul scăzut al pregătirii echipelor, pentru că acestora le este mai la îndemînă să strice decît să construiască. Or, pentru a înscrie goluri este necesar să construiști acțiuni eficiente pe toată durata jocului, ceea ce presupune o relație strînsă între efort și pregătire tehnică.

În acest sens, în vederea creșterii interesului echipei noastre pentru îmbunătățirea calității jocurilor, găsesc că ar fi necesară o modificare în maniera de alcătuire a clasamentului și anume să se acorde un punct în plus formațiilor care înscriu într-un meci cel puțin trei sau patru goluri.

Să discutăm și se discută mult pe marginea sportivității jucătorilor în teren și a spiritului obiectiv sau subiectiv al spectatorilor. Aș propune ca pentru actele de indisciplina comise de suporteri ai unei echipe, pe lângă pedeapsa ce se aplică celor vinovați, să se penalizeze formația respectivă cu un punct.

C. CURSARU
București

Seleționer unic cu depline puteri

Jocul cu Italia a trecut, și o dată cu el și preocuparea din jurul unui eveniment sportiv care cerea o rezolvare rapidă. Acum, putem să ne îndreptăm atenția, deconcentrați, către problemele de fond ale fotbalului nostru. Să o facem cu înțelepciune și răbdare.

Convins că aportul nostru, al iubitorilor fotbalului românesc, poate fi util specialiștilor, mi-am îngăduit să particip și eu la acest colocviu național, exprimîndu-mi sincera adevărată a majorității propunerilor făcute aici pînă acum. Așa cita în deosebi propunerea fostului internațional Ștefan Filote de a se înstitui sistemul turneului de

baraj pentru promovarea categoriei A, cu precizarea că la aceste întîlniri să participe echipele situate pe locurile 11—14 din „A” și cele clasate pe locurile 1—2 în fiecare din seriile categoriei B. Turneul să se dispute pe două grupe, primele clasate în aceste grupe urmînd să promoveze în „A”.

În ceea ce privește echipa națională, cred că pregătirea ei trebuie să răspundă un SELECȚIONER UNIC, care să se bucure de deplină autoritate și libertate de acțiune.

S. N. CONSTANTINOVIC
Galați

„Casa nu se clădește începînd cu acoperișul”

Sînt un vechi militant al acestui splendid sport și m-am gîndit că e o datorie a mea de a-mi expune părerea cu privire la una din problemele acute ale sale. Ca unul care îmi dedic o parte din timp destinelor fotbalului regional, consider că F.R.F. și-a axat atenția mai mult către dirijarea și coordonarea fotbalului de performanță în dauna celui de masă, care după mine, are o mare nevoie de sprijin. Unele probleme esențiale ale activității echipelor inferioare au fost tratate birocratic, fără să se țină seama de posibilitățile acestora, îngreindu-le efectiv existența. Aș enumera în acest sens, printre altele: neproporționalitatea taxelor impuse asociațiilor mici, din care cauză echipe sătești, raionale, de copii și juniori nu s-au putut înscrie sau menține în competiții permanente oficiale; metodo-

logia contestațiilor (foarte numeroase la categoriile inferioare) care nu au dat să preîntîmpine neregularitățile; sistemul complicat al legitimărilor la aceste categorii; programarea nejudicioasă a competițiilor inferioare (se încep pe timp neprielnic și se stagnează vara, jocurile de calificare a echipelor de juniori au loc tocmai în perioada examenelor școlare etc.).

Aș propune ca în cadrul F.R.F. să funcționeze un resort care — cunoscînd și amănunțite greutățile, deleanțele și necesitățile fotbalului ca sport de masă — să se ocupe exclusiv de problemele categoriilor inferioare căci spune un proverb românesc, „casa nu se clădește începînd cu acoperișul”.

A. GYORY

membru în comisia regională de fotbal, Cluj

Turnee peste hotare echipelor de club!

La noi s-a practicat obiceiul de a se trimite peste hotare loturile reprezentative olimpice și de tineret în vederea efectuării unor turnee pe diferite țări. Sotocotesc că procedînd astfel nu s-a realizat nimic pozitiv, deoarece, pe de o parte se descompletează formațiile de club, care în perioadele pregătitoare nu se mai pot afla în componența lor firească, iar pe de altă parte, atunci cînd loturile respective sînt chemate să ne reprezinte în întreceri oficiale, ele diferă aproape total de alcătuirea în care au efectuat turneele. Jocurile peste hotare în compania unor formații cu prestigiu, sînt deosebit

de fructuoase, dar numai dacă ele sînt susținute de echipele de club. Propun să se lase acestora inițiativa de a contracta pe bază de reciprocitate partide amicale cu oricare din echipele de fotbal din străinătate. Pe lângă câștigul evident pe care îl vor avea formațiile noastre de club din asemenea întîlniri, va apare și posibilitatea ca iubitorii fotbalului din diverse orașe ale țării să asiste la meciuri internaționale atunci cînd partenerii echipelor lor le vor întoarce vizita.

A. ȘTEFANESCU
București

DEPLINĂ CONSIDERAȚIE SUGESTIILOR PRIMITE DE LA IUBITORII FOTBALULUI

Garanții pentru creșterea viitoarelor talente

Am urmărit cu mare interes dezbaterile publice a problemelor fotbalului nostru și sîntem convinși că ea va avea darul să elucideze definitiv sînta de erori, de practici necorespunzătoare persistente de atîția ani în activitatea fotbalistică din țara noastră. Noi considerăm că una din principalele frîne în calea progresului fotbalului românesc de performanță o constituie creșterea cadrelor. Problema aceasta conține în sine o contradicție. În urmă cu foarte mulți ani fotbalul nostru se afirma bine pe plan internațional, dar nici pe de parte nu se poate spune că atenția acordată micilor fotbaliști a atins în acea epocă proporțiile de masă de care se bucură în condițiile statului nostru de astăzi. Așadar, trebuie precizat că actualmente grija cluburilor, asociațiilor, organelor UCFB pentru copii și juniori este mult sporită față de trecut. Unde este atunci răul?

Noi îl vedem în lipsa garanțiilor pentru cei ce se îngrijesc de creșterea ele-

mentelor tinere de a-i folosi la deplina lor maturitate. În virtutea unor drepturi distribuite preferențial, talente reale ale fotbalului au fost adunate la unele cluburi bucureștene și ținute sub obroc perioade lungi, suficiente pentru a-i depersonaliza. Să-i cităm? Lista ar fi prea lungă și, de altfel, îi știe toată lumea.

Ca iubitori ai fotbalului în general și ai celui românesc în special, cerem să se pună capăt acestor practici. Antrenorii care descoperă și investesc sudoare multă pentru creșterea unor fotbaliști valoroși să fie stimulați prin toate mijloacele, nu să li se răpească produsul finisat în ani lungi de trudă. Să fie lăsată tinerelor talente obligația de onoare de a reprezenta pe terenul de sport tradiția fotbalistică a meleagurilor proprii, de a cînti grija cu care au fost crescuți prin performanțe înalte.

F. IONESCU, C. ANDRONESCU, F. MARINESCU, M. COȘTESCU, S. LUBAȘCU
București

Semne distinctive campionilor și liderilor

În vederea creării unui mai mare stimulent în întrecerea echipelor de categoria A, facem cîteva propuneri spre studiere și aplicare începînd cu cel de-al 50-lea campionat al țării:

1. Echipa campioană să poarte în partidele oficiale, în mod obligatoriu, pe tricouri ecusonul tricolor.
2. Echipa „lider” a clasamentului să joace în meciurile oficiale în tricouri galbene (prin analogie cu ciclismul), sau alte culori distincte stabilite de federație.
3. Jucătorul lider în clasamentul golgeterilor să poarte un semn distinctiv (o steluță, o minge desenată pe tricou etc.) în fiecare partidă oficială.

UN GRUP DE IUBITORI AI FOTBALULUI DIN CLUJ

Cluburi de fotbal cu statut propriu

Pe baza experienței noastre și a fotbalului internațional propun ca și la noi să ia ființă cluburi de fotbal de sine stătătoare, cu o organizare proprie, cuprinzînd mari efective de jucători din care să se alcătuiască echipe participante în toate competițiile, de la categoria A pînă la copii. Aceste cluburi să poată dispune de fotbaliștii din pepiniera lor după necesitățile respective, fără teama de a pierde elementele valoroase tocmai atunci cînd au mai multă nevoie de ele. Realizarea unui asemenea deziderat va fi posibil numai printr-un regulament de transferuri care să stimuleze efortul unora de creștere a tinerelor talente și să împiedice fuga altora după jucătorul gata format.

GH. SCAESTEANU
membru în Biroul colegiului regional de antrenori Olteni

UN ATAC FALIMENTAR ÎNTR-UN ANSAMBLU MODEST

Nu! Nu e vorba de a ne descuraja. Dar nici n-are vreun rost să încercăm a ne îmbăta cu apă rece... De aceea, vom începe comentariul nostru asupra meciului cu Italia, cu un fragment din filmul, mai puțin cunoscut spectatorilor dar uneori mai elocvent decât cele 90 de minute de joc, rulat după meci, la cabine.

În vestiarul nostru. Insatisfacție — ca să zicem așa — deplină. Adică și pentru rezultat și pentru comportarea unor jucători luați în parte și pentru jocul echipei ca atare. Încercarea de recăpătare a încrederii a eșuat, așadar. Și cu toate acestea, de prin colțurile vestiarului, de sub prosoapele ude, se aud voci: „Arbitrul ne-a pierdut meciul!” sau „Dacă dădea 11 metri la hențul lui Gori...” sau „Ce poți face când ai 12 adversari...”

E cel puțin neplăcut să auzi asemenea lucruri, asemenea încercări de a eluda, prin subterfugii de circumstanță, niște adevăruri profunde. Bun! Să zicem că arbitrul ne acorda cele două lovituri de la 11 metri, sau numai una, și n-am fi pierdut meciul cu Italia. Ce-ar fi însemnat asta? Că „sintem buni”? Că, deci, dracul nu e așa de negru?... Să fim serioși și să mărturisim că meciul cu Italia ne-a făcut — în fond — un mare serviciu. Și anume:

Cunoșteam slăbiciunile fotbalului nostru și de aceea nu ne făcăm prea multe iluzii pentru viitorul imediat. Dar, nu puțini dintre noi erau dispuși să vadă în rezultatul de la Zürich numai doza sa de accidental, rezumată eventual la proporțiile sterului, ignorând bazele sale autentice. Meciul cu Italia, dacă l-am fi câștigat, ne-ar fi putut duce către derută, eventual către concesii făcute exigenței și judecății lucide.

S-ar fi putut pune înfrângerea de la Zürich doar pe seama unei selecții greșite, opunându-i-se cea nouă. (Nu prea mult diferită, însă, din moment ce duminică au jucat nu mai puțin de opt din oamenii prezenți și în lotul care s-a deplasat în Elveția).

S-ar fi putut pune acel 1-7 numai pe seama greșelilor antrenorilor de atunci, opunându-se ca superioară, formula cvintetului alcătuit ad-hoc, discutabilă și ea, după părerea noastră.

S-ar fi putut aluneca din nou, pe drumul înșelător al aprecierilor de tot felul, făcute plecând doar de la compararea și absolutizarea rezultatelor.

Există, deci, acest pericol.

Dar iată că am pierdut meciul cu Italia. Și l-am pierdut pe drept; pentru că adversarii noștri au fost mai buni, pentru că noi am jucat slab. Chiar neașteptat de slab, fie-ne permis s-o spunem. Dacă nu stim fotbal mai mult decât oamenii aliniați de Valcareggi, ne așteptam cel puțin să vedem echipa noastră luptând mai mult decât cei 11 peninsulari, încercând din răsupțeri să-i facă pe oaspeții să plece steagul, cu arma care, în trecut, ne-a permis să-i învingem pe portughezi, pe spanioli, pe uruguayeni: elanul, vioiciunea, risipa de energie, inventivitatea. Cu aceste atribute am obținut victorii, reale și de necontestat, împotriva unor echipe de valoare, fără să avem în fond un fotbal superior acestora.

De data aceasta, n-am avut însă nici acest aliat, un aliat deosebit de ușor de apropiat, cu cîl — de fapt — câștigarea lui nu depindea decât de noi. Un aliat pe care ni l-am refuzat singuri.

Ne-a afectat profund Zürich-ul. Dar, dacă e să privim lucrurile în față, parcă și mai mult trebuie să ne dea de gîndit meciul cu Italia. Pentru că el a limpezit orice ceață, pentru că ne-a distrus orice crustă de auto-îngăduință față de noi înșine, prezentându-ne lucrurile în nuda lor realitate. Iată de ce spuneam la început că înfrângerea de duminică ne face de fapt un serviciu. Recunoscînd slăbiciunile fotbalului nostru, fără subterfugii și fără rezerve vom putea porni mai bine la treabă și vom putea pași spre o reconstrucție pe care o privim cu deplină încredere, pornind de la convingerea că avem resurse, avem posibilități.

Să vorbim acum despre meciul cu Italia, privind-l ca întrecere fotbalistică în sine. N-a fost ceea ce ne așteptam, n-a fost „un meci mare”. Nivelul spectacular, redus. Oaspeții au jucat economic, pentru un meci egal iar în final, cînd au văzut că pot obține chiar mai mult, au apăsat pedala de accelerație și ne-au depășit. Ba, dacă ne este permisă o comparație automobilistică, au și semnalat din timp că urmează depășirea, intensificîndu-și atacurile cu vreo zece minute înainte de gol; au dat golul și apoi și-au urmat, cuminte și sigur, rulajul pe dreapta șoselei...

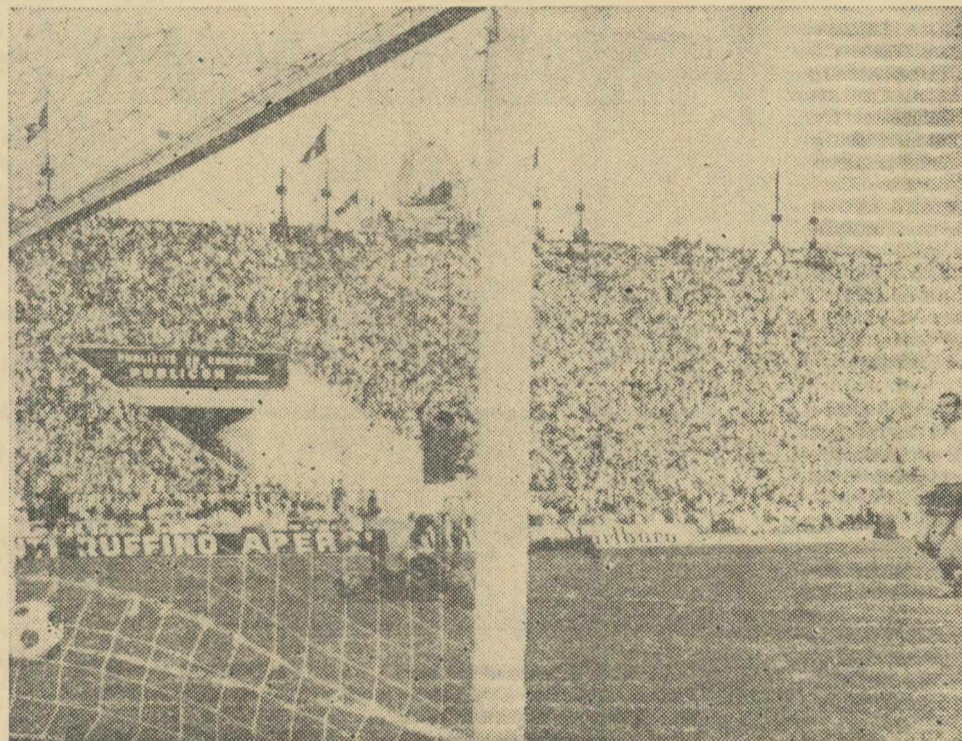
Cum n-avem intenția de a vorbi prea mult despre italieni, vom mai spune despre ei, înainte de a trece la echipa noastră, că ne-au demonstrat din plin marele adevăr al fotbalului modern: universalitatea jucătorului. N-o să lungim fraza. Ce s-o mai lungim, ce ne-ar mai putea spune ea, cînd fundașul central Bertini marchează din acțiune, cînd fundașii Gori și Facchetti atacă cursiv, dribleză și trag la poartă din careu, cînd extremul stînga Pascutti respinge cu capul de pe linia de 6 metri iar Rivera, în careul său, deposează un atacant advers?

Să mai notăm tehnica individuală a oaspeților, cursivitatea și omogenitatea jocului lor, mișcarea „în bloc” a întregii formații și să trecem la echipa noastră.

Am început jocul neperimis de timid. Unde a fost startul nostru furtunos, cu care ne încovoiam adversarul din primele minute? Am dominat, e drept, teritorial. Dar am făcut atîtă abuz de pase laterale și chiar înapoi, de parcă noi jucam la meci nul!

Italianii ne așteptau la marginea carucii și ne trimiteau la mijlocul terenului, înainte de a apuca să creăm faze periculoase, înainte de așa numita „pasă decisivă”, ca să nu mai vorbim de șut. Duminică s-a șutat la poartă extrem de puțin. E aproape de necrezut că la noi acasă am tras un singur șut pe spațiul porții, în 90 de minute! Cel mai slab compartiment a fost atacul. Pe aripi am fost ca și inexistenți (și aici ar fi trebuit să insistăm, în condițiile apărării aglomerate practice de italieni), Lucescu fiind mult sub nivelul său iar Nunweiler VI risipindu-și forțele la mijlocul terenului sau în conducerea prelungită a mingii. În perioada de mai netă dominare a echipei române (primele 20 de minute ale reprizei secunde) cînd Nunweiler VI a acționat mai mult pe extremă, au apărut și fazele mai periculoase. Cuplul Dumitriu II — Ion Ionescu n-a fost, de fapt, tocmai ceea ce trebuia să fie: un cuplu! Ei au avut unele încercări individuale; dar duminică au jucat de parcă cineva le-ar fi spus tocmai... să se evite! De neînțeles...

Este adevărat că în ideea tactică a antrenorilor capitolul ofensivă avea înscrisi printre „slujitori” și pe Chergheți și Năftănău. Primul a muncit enorm, dar e greu să străpungi betonul venind tocmai de la centru; cel de-al doilea a făcut un meci șters, confuz. Singurul compartiment care n-a scos în evidență lacune a fost apărarea în care — ca o compensație pentru amărăciunile acestui meci — am avut surpriza plăcută de a-l descoperi pe Rădu-

Singura minge pe care Răducanu nu a putut-o opri...

Foto: I. DAVID

Balonul înconjurat de privirile — care de câștiga, în această întrecere

Comportare

De la bun început să recunoaștem că n-a fost deloc ușor să încheiem, pentru ultimul meci oficial al sezonului, echipa care să ne reprezinte în partida cu Italia. Colectivul de antrenori și specialiști a făcut fel și fel de investigații, fel și fel de încercări, pînă a ajuns la aceeași formulă, poate singura posibilă la ora actuală.

Din echipa care a evoluat duminică, am reținut jocul bun făcut de Răducanu, Nunweiler III, Barbu, Ghergheli și parțial al lui Nunweiler VI.

Iată acum pe scurt, observațiile făcute pe fiecare jucător în parte:

RĂDUCANU. Debutul său, făcut la puțin timp după împlinirea a 21 de ani, a fost de bun augur. În ciuda fizicului impresionant, rapidistul a dovedit agilitate și suplețe în puținele intervenții. El este prototipul jucătorului stăpîn pe situație în orice moment, care nu cunoaște fiorii tracului. Amintiți-vă numai de acel minut 37 cînd Răducanu a „refuzat” golul lui Bulgarelli.

LUPEȘCU. A jucat în nota obișnuită a ultimelor etape de campionat, fără să depășească calificativul de satisfăcător. A avut unele pe-

rioadă care reacție. Pa-

NUNWEILLER III. lucid și m-

BARBU. „ultimă oră

GHERGHELI. ca de obi-

MOCANU. perioade bi

Cum au văzut ei joc

În armata de suporteri (români și italieni), ziaristi, tehnicieni, medici etc. care-i înconjurau pe fotbalistii echipelor Italiei și României imediat după meci, smulgerea unor declarații era o problemă destul de dificilă. Inspirat de inițiativa unui coleg de la „Gazetta dello Sport”, i-am urmat pe fotbalisti pînă la dușuri, unde trei dintre jucătorii „cu nume” dintre cei care cu câteva minute înainte evoluaseră pe gazonul stadionului „23 August” ne-au dat următoarele declarații:

ARMANDO PICCHI: „Publicul bucureștean este, desigur, decepționat de evoluția noastră. Aze dreptate. Nu vreau să invoc scuze dar am să încerc singura explicație din lume pe care o pot oferi ochilor critici din România ca și din Italia. Sintem OBOSIȚI. Am avut un campionat greu, un program de meciuri internaționale foarte încărcat, toate meciurile în care trebuie să fii la înălțimea „firmei”, fie că este vorba de cea a Italiei, fie că este vorba de cea a lui Inter etc. În consecință, meciul cu România l-am abordat cu multă voință dar cu mai puțină condiție fizică, mai puțină forță. Ambele aspecte cred că am ieșit destul de pregnant în relief în evoluția echipei noastre care s-a străduit să tranșeze în favoarea sa partida printr-un efort de luciditate care să-i conferă controlul de ansamblu al jocului. Întrebîndu-l ce părere are despre hențul comis în careu în minutul 36 de Gori, Picchi a răs-

puns fără ezitare: „A fost pen-

Una peste alta, ca să fii foarte sincer, consider că am obținut o victorie „subțire”, dar pe care o merităm”.

NUNWEILLER III (capitanul echipei noastre): „N-am câștigat nici de data aceasta în fața italienilor, deși toți băieții au dorit mult victoria. Dar nu odată s-a dovedit că nu e suficientă numai dorința. Într-o confruntare aparent echilibrată, capacitatea personală a fiecărui jucător a fost decisivă. Fără să ne domine în ansamblu, italienii ne-au fost superiori — individual luați — în usurișca cu care au manevrat balonul. Toți sint meșteri desăvîrșiți în „prelucrarea” mingii și mai cu seamă noi, apărătorii, am simțit nemijlocit acest lucru. Plecînd de la o asemenea realitate, socotesc că victoria lor nu poate fi contestată.

Susțin totuși că am fi putut câștiga dacă atacul nostru și-ar fi făcut datoria sa, mai bine zis, dacă ar fi jucat așa cum trebuie: pe poartă, suțînd des și din orice poziție, neocomplicitându-se în sterile și exasperante conduceri de balon care permitau „azzururilor” să se regroupeze

și să sting

RIVERA:

câștigat per-

NUNWEILLER VI.

„Pentru n-

EMILIO Gazzetta d-
„Unspreze-

și îngrijată sau mai dornică - a opt jucători. Va
viziunilor, Bertini, care va degaja

MECIUL ÎN CIFRE

	ROMANIA			ITALIA		
	R	I	Total	R	I	Total
Cornere	5	5	10	3	5	8
Suturi pe poartă	1	0	1	2	2	4
Suturi afară	6	5	11	2	2	4
Faulturi	5	3	8	5	7	12
Auturi	7	9	16	5	10	15
Ofsaiduri	0	0	0	4	1	5
Hențuri	0	0	0	0	1	1

Ce am putea adăuga la aceste cifre, care vorbesc destul de clar despre un meci care n-a depășit nici un moment limitele modestului? Doar o subliniere specială pentru ineficiența totală a liniei noastre de atac (un singur șut pe poartă!), însoțit de amănuntul (pe care nu-l poate cuprinde situația de mai sus) că 7 din cele 12 suturi spre poartă au fost opera mijlocașilor și a lui Lupescu, că Ionescu, Dumitriu și Lucosu au tras câte un șut, iar Nunweiler VI două... Foarte puțin au sutat și italienii, dar ei au nimerit poarta în proporție de 50%.

CLASAMENT

Cu jocul de duminică, echipa noastră reprezentativă și-a încheiat seria meciurilor din grupa a VI-a a celei de-a treia ediție a campionatului Europei. Ea a ieșit din competiție și așteaptă acum să vadă ce loc va ocupa în clasamentul grupei. Ceea ce se va întâmpla după consumarea partidelor duble Italia - Elveția și Elveția - Cipru. Până atunci, situația în clasament este următoarea:

1. ITALIA	8	0	0	6	1	6
2. România	6	0	0	8	14	6
3. Elveția	2	1	0	1	9	5
4. Cipru	3	0	0	8	1	14

BE CE A FOST SCOS

DAN COE

DIN LOTUL REPREZENTATIV

Chiar în preziua întâlnirii România - Italia, F.R.F. a decis scoaterea din lotul reprezentativ a lui Dan Coe și înlocuirea lui în echipa reprezentativă cu Barbu. Motivele care au dus la această măsură puțin obișnuită la noi au fost:

- nesupunerea la programul de pregătire a lotului reprezentativ, program pe care toți ceilalți componenți l-au urmat cu strictețe.

- atitudine necorespunzătoare față de antrenorii lotului care au propus în unanimitate scoaterea lui din lot.

De altfel și la meciul de antrenament din miercuri care a precedat întâlnirea, jocul cu Politehnica București, Dan a dovedit dezinteres față de pregătire.

Socotim că măsura forului de specialitate a fost justă și că ea trebuie urmată și de alte asemenea hotărâri față de abaterile de la disciplină, indiferent cine le comite și în ce moment se produce, fiindcă numai astfel vor avea efectul pilduitor otit de necesar.

Desene de NEAGU RADULESCU

Finalizare tipică

Benzina, ah, benzina!
Ce facem cu benzina!

Jucătorilor

rădat lipsa sa de și Zigoni pierzina este exclus ca sezon să-și fi pus l său.

IB. Ca întotdeauna muncitor, sobru, olo unde se hotără un minunat om că vrea, jucătorul se comportă bine eșară echipei în ce.

în împrejurări de chită excelent de te. Dezinvolt, amspăt" pe tot parburu a demonstrat e de fundaș cenlectie usturătoare ot Dan Coe, Piteș- "brie" examenul e poate conta pe

său a alternat; și altele mai puțin mișcări, lipsă de tii, plasament de Rivera, iată citeva ul în daș în care, mari speranțe.

nic și conștiincios perit o mare zonă ege pină la marșic m. de unde a ri periculoase, răfără rezultat. Grema la centrările întâmplare făcute Albertosi și slăbi-

urintă "orice nulos". noastră a a jucat cu acest lucru e, experiența distililor nosle modestie) . Aceasta intr-un meci experienței a

leclarații de INI, comen- italiene: tatorii de deul... Lent, să pronunți, e performanțele fiecărui tatori el u e puțin. Re- ararea mea:

- comentato- "Deși n-am de la infra- futa repre- reene, de la pot să spun năi un joc tisfacie to- tate. N-a castă înche-

NTI ("La - Milano); i simți no- u fotbalisti- tul meciului singurul lui

ciunea fizică din penultima parte a meciului.

NAFTANAILA. Comportarea garcum bună din ultimul meci de verificare cu Politehnica, l-a titularizat pe brașovean pe acest post. În meciul cu Italia n-a edificat pe deplin asupra limitelor sale. Din claci pase, patru le-a trimis la adversar; deplasare lentă, lipsă de intuiție.

LUCESCU. Cind a jucat pe stînga, avea scuze. Acum, acționînd pe partea dreaptă, n-a pus pe gânduri. E drept, s-a zbatut, dar driblingul său nu are acuratețea și spontaneitatea lui Pircălab, de pildă. O mare greșală făcută: a încercat zadarnic să-l păcălească cu mișcări naive pe experimentatul Facchetti care l-a pîndit cu ochii pe pisică.

DUMITRIU II. Cea mai mare deziluzie. Jucătorul în care s-au pus cele mai mari speranțe a uitat, într-o singură zi, fentele și driblingul. O singură dată, în repriza întâi, l-a "înțors" pe Guarneri, în rest a fost aproape anonim. Dumitriu n-a mai dovedit aceeași tenacitate ca în unele meciuri de campionat, s-a mișcat cu încetinitorul, n-a încercat "undoișorul" cu Ionescu (aceasta a fost de fapt rațiunea selecționării cuplului rapidist!). Dacă într-un asemenea meci, jucat acasă, nu-ți arăți vloarea, atunci ce garanție mai prezinți pentru selecționeri în viitor?

ION IONESCU. A alergat în stînga și în dreapta, urmărit îndeaproape de Gori, dar izolat, cu acțiuni purtate de unul singur, n-a putut să performeze betonul din fața porții italiene. Așu cum Dumitriu nu l-a căutat pe el, nici el nu l-a căutat pe Dumitriu.

NUNWEILLER VI. Util la mijlocul terenului pentru ideea de joc preconizată. A cheltuit multă energie în dorința de a realiza ceva. Nu ne-a plăcut atunci cind s-a hazardat în dribling prelungit, ceea ce l-a diminuat capacitatea de efort și a dat posibilitatea adversarului să-și regrupeze forțele.

Acestea sînt caracterizările telegrafice ale comportării jucătorilor noștri. După cum se vede, ele se referă atît la puținele lucruri pozitive, observate pe parcursul jocului cit și la lipsurile evidente care ne-au împiedicat să obținem, în fața "azzurrilor" un rezultat onorabil. Sînt, mai mult sau mai puțin exact, aceleași lipsuri pe care le-am întîlnit și cu alte prilejuri în jocul purtătorilor tricoului reprezentativ.

Stelian TRANDAFIRESCU

Flonjonul lui Pascutti, în fata propriei porți, în minulele cind l-a înlocuit - ca fundaș - pe Facchetti

Foto: V. RANGA

Să vorbim mai întîi despre meciul propriu-zis; să vorbim pentru a spune că dacă italienii au meritat victoria, nu ne-au convins totuși prea mult asupra valorii și randamentului echipei lor naționale. Există todeauna o mare diferență între "squadra azzurra" și marile cluburi de fotbal ca Inter, Juventus sau Bologna. Este eterna problemă a țărilor latine cu fotbal profesionist și în această privință lucrurile nu stau deosebit nici în Franța și Spania.

Să vorbim despre acest meci, pentru a ne spune părerea asupra penalității care ar fi putut fi acordat în prima repriză în urma unui hent comis, se pare intenționat, de către Gori. Dar, arbitrul Arribas ar fi putut și ar fi trebuit să acorde de asemenea penalități atunci cind Zigoni a fost trîntit în careul român în min. 69 și atunci cind, în ultimul minut al meciului, Ionescu a fost oprit în mod neregular în interiorul careului, de către Guarneri. Dar cine a văzut pînă acum vreun arbitru acordînd trei lovituri de la 11 m. într-un meci de Cupa Europei? Vai, de trei ori vai, conducătorii meciurilor rămîn judecători timizi și prudenți. Din această cauză, ei lasă ca în competițiile europene, atît de viu disputate, să domnească antijocul și brutalitățile.

Să vorbim despre acest meci, pentru a reveni mai întîi asupra slăbiciunilor constatate la echipa română, pe care am văzut-o în aprilie la "Parc des Princes", atît de vitează, de proaspătă, de solidă.

Despre apărare nu e mare lucru de spus, în afară poate de faptul că fundașul dreapta, Lupescu, mi-a părut oarecum limitat ca perspectivă pe plan internațional și mai puțin dotat decît Sătmăreanu. În schimb Barbu mi-a făcut o excelență imprevizibilă prin calmul și autoritatea sa, prin clarviziunea în joc, calitatea pe care le-am descoperit și la "portarul-goriș" Răducanu, care, pentru fizicul său de uriaș este neașteptat de agil și care are niște mișcări în care n-aș vrea niciodată să cad...

Ceea ce a lăsat de dorit, după părerea mea, în selecționata română, a fost în primul rînd jocul la mijlocul terenului. Conducătorii echipei române au preferat, în această parte a terenului, cantitatea în joc de calitate. Trei oameni decî au făcut legătura în prima repriză, dar au făcut-o prost, mai ales Naftanaila, foarte confuz, foarte imprecis în pas. În schimb punîndu-l pe Nunweiler VI să ruleze la mijlocul terenului, au privat atacul de un element indispensabil, de o aripă de meserie și de posibilitatea de a face acest lucru de necesară cind se înfruntă o apărare aglomerată. Necesitatea de a face acest lucru s-a văzut de altfel în prima parte a reprizei a doua, cind Nunweiler VI a redevenit o veritabilă aripă, făcînd multiple raiduri asupra părții laterale a apărării italiene. Aceasta a fost de altfel cea mai bună perioadă a românilor, cu cele mai frumoase ocazii de gol.

Dată-mi voie să evoc aici, fiind vorba despre mijlocașii români, cazul Dobrin. Știu că unamul conducător de joc al lui Dinamo Pitești este discutat și criticat aici, fiindcă este puțin cam lent în mișcări și în alergare. Văzîndu-l jucînd de două ori, la Atena și la Paris, eu mă declar un apărător al lui Dobrin. Si aceasta deoarece gîndesc că el posedă tehnica, orientarea, simțul de joc al unui fotbalist de clasă internațională. Si cred că în această privință echipei ro-

mâne l-a lipsit foarte mult Dobrin în fața Italiei. Calitățile individuale ale unui jucător contează, după părerea mea, mai mult decît toate tacticile și toate bunele intenții. Dobrin, în bună condiție fizică, nu va fi niciodată lent, dacă partenerii săi vor ști să se miște alături de el, să se demarcheză pentru a chema la el baloanele de la Dobrin. Asocierea lui Dobrin cu aprinsul și inepuizabilul Gherghel mi-a părut foarte inspirată împotriva Greciei și Franței. Cred că Dobrin va trebui să dorească, pentru sezonul viitor, să-și recapete toată prospețimea fizică. Căci el este - alături de Pircălab și poate Ionescu - singurul fotbalist român capabil să rivalizeze cu cei mai buni străini.

Ionescu m-a surprins duminică prin jocul său întreprinzător, prin ușurința de a-și deruta adversarii și de a se infiltra în apărările cele mai aglomerate. Din păcate (și

fiindcă trebuie totuși să vorbim și de tactică, aș vrea să insist asupra calităților ofensive ale "lăcătușului" utilizat și practicat duminică de "squadra azzurra". N-a fost

deloc o simplă întimplare că golul victoriei a fost marcat de un stoper care deține în echipa națională rolul pe care la Inter îl joacă Bedin. Dar Bertini n-a fost singurul apărător care s-a avîntat în atac. Ați văzut cum Facchetti și Gori s-au transformat în veritabili atacanți, capabili să dribleze unul sau doi adversari și să străpungă o apărare. Aceasta poate fi socotită o reabilitare a "lăcătușului" atît de criticat și atît de criticabil cind se limitează a fi un sistem permanent distructiv și negativ. Am văzut pe Inter jucînd la Budapesta împotriva lui Vasas în această primăvară și pot să spun că acest "catenaccio", cind este practicat într-un spirit sănătos, este și o armă de atac.

În ultima vreme am ajuns să cunosc și să apreciez fotbalul român și cred că este în creștere. De aceea trebuie să aibă cit mai multe contacte cu străinătatea dar înainte de toate, acestul fotbal îi trebuie să se ablece mai mult asupra problemelor sale interne.

Mal întîi, TINERETUL. Nu știu dacă fotbalul în școală este aici o obligație. Dar știu sigur că în Franța dispariția mingilor de fotbal din curțile școlilor a făcut cel mai mare rău fotbalului din țara mea. Pe copiii care încep să joace fotbal trebuie să-și înarmăm însă în toate domeniile. Duminică, în pauza meciului, am asistat la un spectacol oferit de tinerii de la Centrul de copii "23 August". I-am văzut executînd procedee tehnice valoroase, unele chiar de virtuozitate, și am fost impresionat de driblingurile și fentele pe care le etalau. Dar, în același timp, am fost și puțin înspăimîntat de tendința lor de a face "artă pentru artă" și mă întreb dacă nu este periculos de a-l lăsa să meargă atît de departe. Vor putea ei la 18 sau 20 de ani să-și simplifice jocul după cerințele fotbalului modern? Rămîne ca la aceasta să răspundă antrenorii români. Ei sînt mai bine plasați decît mine pentru a cunoaște lucrurile.

Și acum, PROFESIONISMUL. Se poate, în 1967, spera în obținerea de rezultate, se poate lupta cu arme egale cu străinătatea, se poate progresa în continuare, făcînd amatorism în fotbal?

Se pot construi baraje, poduri, case cu 20 de etaje cu inginerii care nu sînt de meserie? Poti vindeca bolnavi cu falși chirurghi? Si poți juca fotbal la nivel internațional pe bază de simplă plăcere, între două cursuri universitare sau două zile de birou?

Fotbalul de competiție superioară cere azi o pregătire, o grijă, o muncă de fiecare moment, fie la nivelul cluburilor, pentru C.C.E., fie la nivelul echipei naționale. Poate că nu sînt eu cel mai în măsură să ridic această problemă dar cunoscînd că fotbalul românesc are statut amator, mă întreb dacă fotbalistii români, purtători ai drapelului celui mai popular sport din această țară, sînt perfect înarmați pentru a rivaliza cu fotbalistii din alte țări.

Cred că este una din problemele fotbalului care prezintă o mare dificultate în rezolvare. Urz conducătorilor federației dv. să găsească formula cea mai bună.

În rest, aș vrea să mai adaug că în ceea ce privește fotbalul și noi francezii avem, de luni și de ani, aceleași probleme și aceleași griji.

ECHIPELE PROMOVATE ÎN CATEGORIA B

PORTUL CONSTANȚA

PORTUL Constanța

Una dintre cele mai echilibrate serii ale campionatului categoriei C, seria Sud, în care patru pretendenți la ocuparea primului loc: **Portul Constanța, I.M.U. Medgidia, Metalul Tirgoviste și Electrica Constanța** și-au disputat cu ardore șansele, a dat câștig de cauză echipei **PORTUL CONSTANȚA**, care a obținut dreptul de a juca în categoria B.

Beneficiind de un lot tînăr de jucători (medie de vîrstă 24 de ani), echipa constanțeană a dovedit, pe întreg parcursul campionatului, o mare putere de luptă, joc colectiv, gândire tactică și execuții tehnice satisfăcătoare, calități care s-au îmbinat cu o disciplină fermă atît pe terenul de joc, cit și în viața particulară.

Toți componenții lotului fiind localnici a făcut ca prietenia din sinul echipei, legăturile lor sufletești să contribuie pozitiv la randamentul superior al formației. Merită subliniat faptul că echipa a fost pregătită de ing. **LUCRETIU FLORESCU**, care a știut să-și conducă cu pricepere elevii, roșind să impună formației o concepție constructiv-colectivă, bazată pe acțiuni ofensive, determinind ca jocul echipei să fie nu numai spectacular, dar și eficient.

Cartea de vizită a echipei constanțene este elocventă. În cele 26 de partide a acumulat 37 de puncte (la trei puncte față de a doua clasată, I.M.U. Medgidia), câștigind 16 meciuri, terminind la egalitate 5 și pierzind 5, avind un golaveraj pozitiv: 44-17.

Iată și lotul de jucători folosit: **Constantin P.țuru (portar), Avram Danciu, Vasile Melencu, Mihai Stoica, Ion Hulă, Nicolae Nicoară (fundăși), Gheorghe Stelea, Gh. Sintimbreanu (mijlocași), Constantin Moroianu, Constantin Buluc, Dumitru Tănase, Constantin Mănescu, Dan Virgil (atacanți).** Au mai fost folosiți: **A. Grosman, S. Carabaș, Gh. Manea, N. Mîrenga, Gh. Stan, A. Humeș și Gh. Babu.**

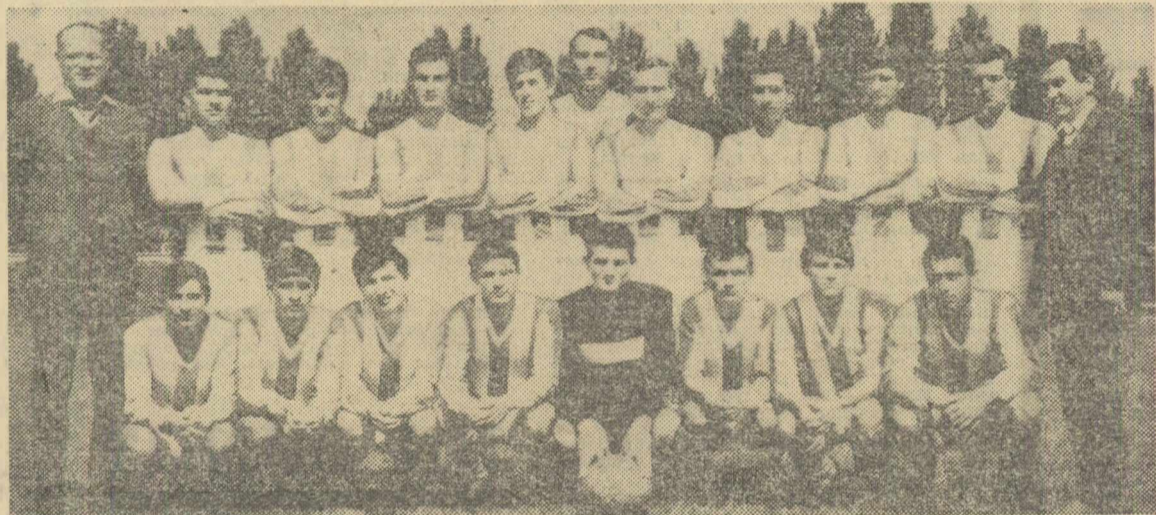
EMIL IENCEC
corespondent

METALUL Hunedoara

Cine nu cunoaște măiestria și hărnicia siderurgistilor hunedoreni? Aproape zilnic, cotidianele, radioul vorbesc despre izbînzile în trunchi ale acestor oameni, obținute în bălălia cu focul și timpul. Cu fiecare an, succesele lor în producție au fost mai frumoase, mai bogate și odată cu ele, mai mare a

METALUL HUNEDOARA

fost mîndria celor ce le înfăptuiesc. Oamenii aceștia au adăugat recent la șirul neîntrerupt al satisfacțiilor lor cotidiene, una de ordin sportiv, socotită a fi o victorie a răbdării, a perseverenței și a seriozității: după cinci ani, echipa lor favorită de fotbal, **Metalul**, și-a recapat locul în categoria secundă a țării.

Bucuria victoriei este cu atît mai mare, cu cit jucătorii care au urcat echipa în „B” sînt, în cea mai mare parte, aceiași din urmă cu cinci ani, ei crescind, de fapt, sub ochii suporterilor hunedoreni. Pro-

movarea curajoasă în echipă a unor fotbaliști talentați, cu dragoste și respect față de spectatori și culorile clubului, participarea activă și disciplinată la antrenamente, dorința vie de afirmare — sînt doar cîțiva factori care au contribuit la succesul final al formației **Metalul Hunedoara**. Ea a terminat campionatul categoriei C, scria **Vest**, cu un avans de 4 puncte față de cea de-a doua clasată. Toți componenții lotului au luptat cu multă dăruire pentru a realiza această performanță, de aceea tu-

ditorii fotbalului din Hunedoara le adresează calde felicitări și urări de succese viitoare.

Iată lotul proaspetei promovate în categoria B: **Dobîndă, Stainer, Mercea, Vlad, Sekely, Tătaru, Ceaușu, Grozescu, Olaru, Homeghi, Pirvu, Păunescu, Popa, Găceanu, Ciocănar, Hristus, Cristescu, Molnar și Socol.** El a fost pregătit de antrenorii **GH. BĂRBULESCU și ABAGIU PIRVU.**

V. ALBU
corespondent

RETURUL A CONFIRMAT „DIAGNOSTICURILE” PUSE FOTBALULUI BĂCĂUAN

lent dramatic: locul 13 în clasamentul turului!

Prin simplă referire la temă, vom arăta că în retur, în echipa pietreană și-au găsit loc patru talentați juniori, toți de 18 ani — **Sabău, Hacman, Ungureanu și Calugărită** — precum și un jucător de 22 de ani, **Zamfirescu**, promovât din campionatul regional. „Dacă la început am avut unele îndoieli — ne mărturisea deunăzi antrenorul **Mircea Crețu** — la sfîrșit m-am felicitat pentru promovările făcute”.

Alt subiect din același material suna astfel: „**Textila Buhuși** — o echipă alintată”. Referindu-ne la formația textiliștilor din Buhuși, notăm concluzia, pe deplin realistă, a conducerii acestei echipe care, la sfîrșitul turului, a desprins adevărul că

„numai cu dragoste nu poți face o echipă de fotbal”.

Soliditate și înțelegere la toți factorii, capricii satisfăcute la infinit, iată mediul care nu putea să propulseze activitatea fotbaliștilor buhușeni pe care, dimpotrivă, o submina, carîndu-i esența, conținutul.

Sesizînd procesul de degradare a echipei, conducerea ei, în frunte cu președintele asociației, directorul **Baciu**, a „strîns șurubul”. Au dispărut libertățile arbitrare de care se bucurau fotbaliștii. Munca la antrenamente a căpătat constantă, ritm, conștiințiozitate. (Jocurile au fost din ce în ce mai bune). Simptom adiacent, perfect explicabil psihologic: rezultatele în producție ale fotbaliștilor au cunoscut apreciate ameliorări.

Trecînd la echipele în a căror ora-

șe este acum sărbătoare, vom aminti că despre echipa **Victoria Roman** scriam: „o echipă cu un lot fără NUME, o echipă considerată de pluton, își vede, la jumătatea drumului, o primă încununare a muncii depuse” precum și „echipa tînără, de elan, **Victoria Roman** și-a cucerit stima și simpatia publicului stadioanelor moldovene”.

Revenind, trebuie să remarcăm că echipa din **Roman** a păstrat aceeași notă și în a doua parte a campionatului pe care l-a dominat pînă la sfîrșit cu autoritate. Bravo ei!

Ajunghind, în sfîrșit, la treapta cea mai înaltă a satisfacțiilor iubitorilor fotbalului din regiunea Bacău, vom reaminti că, în aceeași pagină, capitolul consacrat echipei **dinamovistilor** din centrul de reședință al regiunii se intitula sugestiv: „**Drumul spre categoria A trece prin Bacău...**”

Subliniam în acest capitol că — „epurînd din lot jucătorii — obstacol (ca vîrstă și moral) și promovînd „viță tînără” autohtonă — **Sdrobis, Zotică, Comănescu** — sau din diferite campionate regionale și raionale — **Boroș, Bascacov, Duțan, Băluță**”, lupînd pentru un stil propriu, în care jocul ofensiv să aibă la bază efortul de construcție în toate compartimentele — antrenorul **Constantin Teacă** a creat la această echipă premisele unui salt calitativ.

Si este o certitudine, promovarea echipei **dinamoviste**, care a produs atîta incitare în orașul **Bacovia**, este rezultatul unui șir de acumulări cantitative treptate, care au „clădit” o echipă cu personalitate și al cărui acces în prima categorie a țării reprezintă un prim certificat de maturitate.

Marius POPESCU

PE URMELE MATERIALELOR PUBLICATE

Ediția a 49-a a campionatului național de fotbal a prilejuit echipelor noastre realizarea unor interesante „cîrfre rotunde”, adevărate performanțe în activitatea lor competițională. În cursul ediției 1966-67, a 20-a după Eliberare, o bună parte din echipele participante la primul campionat al țării și-au „rotunjit” numărul de partide sustinute, de victorii obținute sau de goluri marcate din palmares.

Vă prezentăm în rîndurile ce urmează, „jubileele” campionatului 1966-67:

● Invingînd pe **Dinamo Pitești** cu 1-0 (la 21 august 1966), **Progresul** a înregistrat cea de a 100-a victorie în prima categorie.

● Tot la 21 august, partida **Farul — Rapid** (1-1) a constituit cea de a 200-a partidă în categoria A a constanțenilor.

● **Petrolul Ploiești** și-a serbat cu o frumoasă victorie (3-0) cu **Dinamo București**, la 14 septembrie) cel de al 450-lea meci sustinut după război, în primul campionat al țării.

● În aceeași etapă (a 5-a), **Universitatea Cluj** a câștigat partida cu **Steagul roșu** (1-0) și a „împlinit” 150 de victorii.

● Cu jocul de la **Arad** (**UTA — Progresul** 1-1), echipierii **Progresului** au atins la 14 septembrie cifra de 250 de partide sustinute în A.

● **Ion Ionescu** este autorul golului nr. 750 al **Rapidului** în prima categorie (în minutul 54 al partidei **Rapid — CSMS Iași** 8-4, la 14 septembrie).

● **Meciul Steaua — UTA** 0-1 (9 octombrie) a fost, pentru marea publică o surpriză, iar pentru arădeni a 200-a victorie în campionat.

● **Politehnica Timișoara** a înscris al 500-ea gol în categoria A prin **Surdan** (min. 53 al jocului „**Poli**” — **Dinamo București**, la 9 octombrie).

● În aceeași zi, **Tircovnicu**, reducînd scorul în partida **Rapid — Dinamo Pitești** (2-1 min. 82), a marcat golul nr. 150 al piteștenilor.

„JUBILEELE” SEZONULUI 1966-1967

● **Studentii timișoreni** au împlinit 350 de partide în categoria A la 6 noiembrie („**Poli**” — **CSMS Iași** 1-1).

● La aceeași dată, dublu „jubileu” la **Steaua**: a 450-a partidă de campionat (**Steaua — U**” **Craiova** 4-1) și al 850-lea gol înscris (autor — **Soo**, în minutul 33).

● **Jiul** a înscris la 6 noiembrie prin **Libardi** (în min. 68 al intîlnirii cu **Progresul** 2-1) cel de la 450-lea gol în „A”.

● Deschizînd scorul în min. 25 al jocului **CSMS Iași — Farul** (în final 3-1), **Stoicescu** a marcat golul nr. 200 al tescenilor în prima categorie.

● În prima etapă a returului (26 februarie 1967) **Petrolul** a cucerit a 200-a victorie în categoria A, învingînd cu 1-0 pe **Politehnica Timișoara**.

● **Autorul golului nr. 950** al lui **Dinamo București** a fost un tînăr jucător: **Dumitrache**, în min. 61 al meciului **Dinamo București — Dinamo Pitești** (2-0, la 12 martie).

● **Isr** autorul golului nr. 850 pentru **UTA** a fost un „veteran”: **Mețan**, în min. 64 al partidei **UTA — Rapid** 1-2 tot la 12 martie).

● Tot la această dată, **Jiul** a totalizat 350 de intîlniri în „A” după război. Partida „**Jubilară**” la **Petroșeni** cu „**U**” **Craiova** (scor: 2-1).

● Trei zile mai tîrziu, a 100-a victorie a **Steagului roșu** în categoria A: **Steagul roșu — „Poli” Timișoara** 2-1.

● În partida de la 9 aprilie cu **UTA** (1-0), **C.S.M.S.** a împlinit 150 de jocuri în prima categorie.

● După trei săptămîni, la 30 aprilie, **C.S.M.S. Iași** a învins la **București** pe **Progresul** (2-1) și și-a rotunjit la 50 numărul victoriilor.

● Partida **Politehnica Timișoara — Farul** (1-1, la 7 mai) a constituit cea de a 100-a intîlnire terminată de timișoreni la egalitate.

● Al 600-lea gol al **Petrolului** l-a marcat **Dridea I** (în min. 52 al meciului **Petrolul — Progresul** 1-2 la 7 mai).

● Si, în sfîrșit, la 28 mai, **dinamovistii bucureșteni** au obținut cea de a 250-a victorie de campionat (2-0 cu **Progresul**).

NOTA. Toate datele din prezentul articol se referă numai la partidele oficiale disputate în cadrul campionatului categoriei A, după 1944.

ing. EUGEN PETRESCU

G L O R I A A R A D

Echipa Gloria Arad a anului 1929

Pe locul actualului aeroport din cartierul arădean Pirneava, cu mai bine de 50 de ani în urmă, era un loc viran care servea drept pășune și loc... de a bate „bășica” sau ciorapul umplut cu rumeguș, de dimineața pînă seara.

Pentru mulți viitori fotbaliști, aici a înmugurit dragostea pentru fotbal.

La 24 august 1913 — a început să-și depene ghemul amintirilor Gh. Bozgan, fost conducător al echipei, actualmente pensionar — a fost înființată echipa Gloria Arad. Ideea formării unei echipe a fost lansată de dr. E. Veliciu și Remus Moldovan. Începutul a fost însă foarte greu, deoarece singurul loc unde puteau face antrenamente era această pășune. Cu toate că societatea ATE — cum se numea pe atunci — avea teren de fotbal, ea nu ne permitea accesul pe teren decât la meciuri și asta la un preț foarte mare. Astfel că am continuat să jucăm pe locul actualului aeroport și numai după un timp destul de lung ne-am construit un teren adevărat, pe locul unde astăzi se află stadionul I.C.A., și la care un aport prețios și l-au adus Nestor Blaga, Gh. Ferdinand, dr. Sever Mică, dr. Eugen Crisnic, Coriolan Lupșa, Ing. Cărpinișan, Ioan Goicea etc.

La abia 14 zile după înființare susținem primul meci în compania echipei C.S.U., „Petru Maior” Budapesta, pe care o învingem cu 3-0.

În 1914, participăm la concursurile de la Orăștie, alături de Șoimii Sibiu CSU Petru Maior Budapesta, CS Orăștie și Arde-

leana Cluj. Reușim să ne clasăm pe locul II.

Odată cu declanșarea primului război mondial încetează și activitatea echipei. Abia la sfârșitul anului 1921 echipa începe să se înjghebeze din nou. În 1923, 1923, 1929, 1930 și 1931 ea cîștigă campionatul Aradului. În anul 1928, ing. Virgil Economu, fiind cu serviciul la Arad, se oferă în mod voluntar să pregătească echipa noastră de fotbal. În 1930, jucăm finala Ardealului cu Universitatea Cluj, de care dispunem cu 4-2 după un meci mare. Partida a fost condusă cu competență de arbitru dr. Teofil Moraru din Oradea. După acest succes ne întîlnim în finala Cupei României cu Juventus București, de care sîntem învinși cu 3-0, după un joc slab prestat de noi și cu care ocazie fundasul nostru Albu ratează plecarea la primul campionat mondial de fotbal de la Montevideo, el făcînd o partidă foarte slabă. În 1934, dispunem de C.A.O. cu 5-1, după un joc de mare spectacol fotbalistic. Trei ani mai tirziu, obținem o nouă victorie de răsunet, învingînd cu 6-0 echipa mare a Venusului, care cuprindea 3/4 din jucătorii echipei naționale. Sfera, Albu, Lupșa, Humis etc. În acest meci a debutat juniorul Henegar care a înscris trei din goluri, unul mai frumos ca altul.

În 1938, după o suită de victorii interne și internaționale, vestita Ripensie este învinsă cu categoricul scor de 4-1, apoi Mica Brad cu 3-1 (echipă în care jucau, printre alții, Marian și Ciociban) din nou Venus București, cu 6-1, și Universitatea Sibiu cu 4-0.

Numele jucătorilor Gloriei au rămas întipărite în mintea iubitorilor fotbalului de pe malul Mureșului. Cu cită dragoste rostesc ei azi numele lui Lupșa, Albu, Șiclovan, Barbu, Hustig, Dobra, Henegar, Igna (unchiul celui de la U.T.A.), Pinteș, Șimărdan, Munteanu, Mladin, Codrean, Mercea, Caba, Nicola, Bodi, Tudor, Drecin, Lingurar, Mărienuță etc. Dragostea lor pentru fotbal era fără margini. Hustig cu Albu erau adevărații stilpi de beton ai echipei; Dobra, un fin dribler și un mare finalizator; Rohan, omul golurilor; Igna, cel care alerga fără întrerupere pe teren, dînd suflu nou echipei și întorcînd de multe ori soarta meciurilor în favoarea formației sale.

Sînt foarte puțini acei care cunosc echipa ICA din campionatul regiunii Banat. „Tatăl” actualei I.C.A. — Gloria — reprezenta cu cinste orașul Arad. Totuși, tradiția de a crea noi fotbaliști nu a dispărut, mina fostului jucător al Gloriei, Pinteș, cunoscîndu-se în munca de ridicare și perfecționare a tinerilor fotbaliști de la I.C.A.

PAVEL ȘODINCA

ECHIPA UNIVERSITARA A ROMANIEI SE VA PREGATI IN COMUN CU ECHIPA UNIVERSITARA A FRANȚEI

În vederea campionatelor europene universitare care se vor desfășura în Anglia, selecționatele universitare ale Franței și României vor face, în cursul vacanței de vară, o pregătire comună, care se va desfășura la centrul de antrenament C.R.E.P.S. din localitatea Houlgate (Norman-

ACTUALITĂȚI

dia). Fotbaliștii români au fost invitați la acest stagiu cu ocazia vizitei pe care a făcut-o anul acesta în țara noastră echipa universitară a Franței.

A SOSIT DUKLA PRAGA

Ieri a venit la Constanța cunoscuta echipă cehoslovacă Dukla Praga, semifinalistă a recente ediții a „Cupei campionilor europeni”, care va susține două întîlniri în țara noastră. Sîmbătă, ea va evolua la Constanța în compania Farului, iar la 5 iulie o vom vedea la București, unde va juca cu Rapid sau Steaua.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

ORIZONTAL 1) Echipa lui Teacă, promovată recent în categoria A — A dat „squadrei azzurra” pe Pascutti și Bulgarelli. 2) Echipa retrogradată din categoria B, seria I-a (2 cuv). 3) Au salvat unele echipe de la goluri în ultimele etape, la A, B și C — Jucător la Progresul București. 4) Fundas uruguayan prezent la București în meciul de anul trecut — Negăție — Înaintas... german. 5) Tie — Nerod — Îl desemnează, prescurtat, pe Constantinescu, plecat cu lotul de tineret în Iugoslavia — Stopuri în drumul Rapidului. 6) Fotbaliștii în mare formă — ... de Mexico, locul unul recent turneu de fotbal — Titlu acordat lui Ramsey. 7) Este salvată, pentru învinși la scor, prin înscrierea măcar a unui gol — Indemn al suporterilor. 8) Iuliu Bodola — R — Capabil — Realizator la Petrolul Moinești în ultimele etape. 9) Cîștigătoarea Cupei Campionilor Europeni de anul acesta — Bone, între al săi — Sever Mureșan. 10) Prefix pentru trei — Orașul proaspelui campionilor a Italiei — Riu în Kenia. 11) Smecher (fam) — Ciorchini în jurul arenelor — Arbitrul crolevean al întîlnirii C.S.M. Reșița — A.S. Cugir din etapa a XXV-a — Careu. 12) Dumitru II al italienilor — Jucător la Victoria Roman. 13) Verigă — Cîștigătoare cu 4-1 într-un recent

meci amical cu Mantova — Partea retorică ce tratează despre moravuri. 14) Racing Club Buenos... , echipa învinsă nu de mult, pe teren propriu, de Universitarii (Peru), în Cupa Americii de Sud — Echipa hunedoreană promovată în categoria B

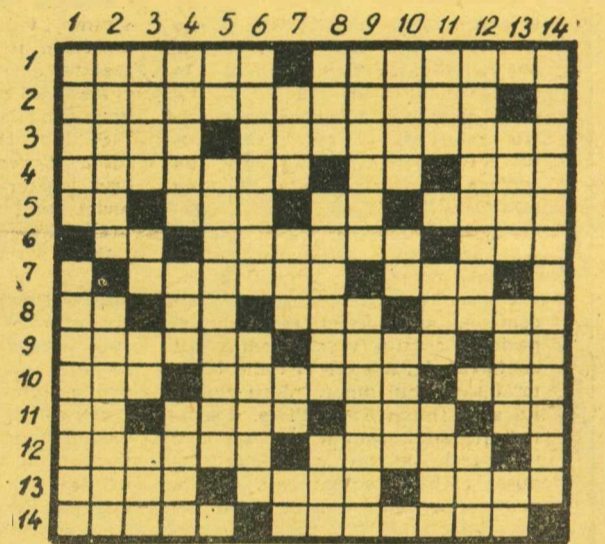
VERTICAL 1) În tandem cu Müller la S.C. Karlsruhe — Promovată în B din Roman. 2) Partenera noastră de duminică trecută... — „și unul din jucătorii ei” provenit de la Florentina. 3) Puls accelerat al meciului — Indemn canin — Lor — Localitate în Calvados (Franța). 4) Dor — Succesul dinamoviștilor bacăuani asupra gălățenilor — Realizator a 2 puncte pentru Santos, de curînd, la München. 5) Mare Unitate — Sucul rece de pe stadion. 6) Cîștigătoarea campionatului acestei regiuni a devenit, în acest an, echipa Minerul din Motru — Portar scos din lotul nostru reprezentativ pentru motive disciplinare. 7) ...Metan, echipă care a obținut rezultate bune în ultimele 2 etape ale campionatului categoriei B — Strigăt de bucurie la înscrierea golului — Ritter Iosif — Litere la... Medgidia. 8) În incinta stadioanelor engleze — Suporterii — Competiție la viitor, pentru Rapid. 9) S-a decernat anul acesta trofeul fair-play-ului aceleiași echipe de anul trecut: Fortuna Geelen — Selecționata

VARIETĂȚI FOTBALISTICE

noastră participantă la cea de-a XV-a ediție a turneului internațional „Kvarnecska Rivijera — 1967”. 10) A înscris un gol pentru echipa bucureșteană Flacăra roșie, în ultima etapă a campionatului, pe terenul din Medgidia — Dumitru Haidu — Antrenorul noli promovate din Tg. Mureș. 11) Instrument muzical hindus — Campionate, campionate... — Radical organic. 12) Grăție, delicatețe (pl) — A

primit un gol de la Sekularat pe stadionul din Constanța, la 21 iunie crt. 13) Juventus din echipa Italiei — Echipă socialistă, a învins nu de mult, cu 1-0, formația Kaiserslautern din R.F. a Germaniei. — Vas de pămînt. 14) Călărită promovată în categoria A. Cuvinte mai puțin cunoscute: Aku, Itos, Ver, otu.

G. CORJOS

Tinărul jucător mozambican Eusebio este adus la Lisabona de clubul Benfica unde cunoaște o ascensiune rapidă, ajungînd în scurt timp una din stelele fotbalului european. Cu Benfica cîștigă numeroase meciuri internaționale iar cu echipa reprezentativă portugheză participă la competiții de mare prestigiu. În scurt timp, este denumit „Pele al Portugaliei”.

Ulterior, am luat cunoștință despre două mari evenimente din viața lui Eusebio: căsătoria sa cu Flora și victoria raportată la ancheta revistei „France Football”, succes care i-a adus „balonul de aur”.

Acum Eusebio povestește impresiile sale de la cea mai importantă competiție la care a luat parte: C.M. 1966.

Totuși, după al treilea gol, Simoes îmi trimise pe neașteptate balonul, iar eu am șutat din velleu și am înscris. Apoi, ocaziile de a înscris alte goluri se succedară una după alta, însă le-am ratat. Cu trei minute înainte de terminarea primei reprize, Torres a fost faultat în careul de 16 m. Arbitrul a dictat fără ezitare lovitură de la 11 m. Aveam oarecari temeri. Ce-o să fie dacă am să ratez? Mi-am luat elan și, din toate puterile, am șutat în direcția porții. A fost cel de al doilea gol marcat de noi.

În repriza secundă situația s-a schimbat radical. În min. 56, cu concursul lui Simoes, am înscris al treilea gol, aducînd egalarea. N-a trecut nici un minut și am fost faultat în careul de 16 m. Arbitrul dictă din nou o lovitură de la 11 m. pe care am transformat-o, înscriînd al patrulea gol. Scorul final a fost stabilit de José Augusto, partida terminîndu-se cu 5-3.

Învinseserăm. Am reușit o fantastică schimbare de scor despre care s-a scris și s-a vorbit mult timp. Au

fost clipele mele cele mai plăcute din întregul campionat. De la 0-3 la 5-3 în care patru goluri le-am înscris eu, constituiau un motiv de ucutare. Ceva mai mult. Devenisem recordmanul unei reprezentative cu cel mai mare număr de goluri înscrise într-un singur meci. În plus: avînd la activ înscrise două goluri mai mult de cît germanul Haller, eram candidat la premiul de 1000 de lire sterline, care se acordă golgeterului campionatului mondial. De asemenea, împreună cu Haller (R.F.G.), Charlton și Moore (Anglia) și Rocha (Uruguay), am fost propus de ziarul „The People”, organizatorul concursului, la premiul acordat pentru cel mai bun fotbalist al campionatului mondial.

Presa britanică aducea elogii fotbalului portughez, iar pe mine mă ridica în slăvi. Astfel, „Sunday Express” scria: „Jucătorii coreeni au uitat un singur lucru: pe diavolul de culoarea abanosului, cu fotbalul în sînge și cu o forță explozivă în bocanci. Pe Eusebio, pantera neagră din Mozambic. Cine este cel mai mare fotbalist al campionatului mondial? Cine a electrizat miile de spectatori din tribune și milioanele de telespectatori? Nu ezitam să spunem numele lui: „EUSEBIO”.

Sederea noastră la Wilmslow se apropia cu înțetul de sfîrșit. Ne pregăteam pentru a pleca la Londra, pentru ca acolo să jucăm în semi-finalele campionatului mondial. La ora stabilită pentru plecare, populația locală ne-a pregătit o despărțire foarte mișcătoare. Salariații hotelului regretau că plecăm. Voia bună, disciplina și evoluția cavalerescă a băieților noștri au făcut ca la Wilmslow să lăsăm foarte mulți prieteni buni.

Toți ne-au rugat să le trimitem vederi din călătoriile ce le vom face.

Cred însă că de plecarea noastră s-a bucurat un singur om din Wilmslow — factorul poștal — care în decurs de 14 zile a alergat mai mult decît în-

tr-un an de serviciu normal. Cînd veniserăm în Anglia n-am prea fost în centrul atenției presei, radioului și televiziunii. Erau alte echipe, al căror curs era mai ridicat ca al nostru și în jurul acestora roia presa. Însă succesele noastre în cadrul grupei, trei victorii în trei meciuri, dintre care o victorie clară în dauna dublei campioane mondiale și rezultatul senzațional — aș putea spune — în meciul cîștigat cu echipa Coreei de Nord, au făcut ca echipa Portugaliei să devină în cele din urmă, principala atracție a campionatului.

Și astfel, în sfîrșit, ziaristii, reporterii și comentarii de radio și televiziune s-au instalat în preajma hotelului unde ne aflam noi. Printre aceștia s-au strecurat și mulți reprezentanți ai diferitelor cluburi de fotbal care ne făceau tot felul de oferte, care de care mai tentante și mai avantajoase.

Înainte de începerea campionatului mondial, am fost vizitat de emisari ai cluburilor Juventus și Internazionale. De asemenea, și Real Madrid ar fi dorit să mă legitimeze. Juventus oferise clubului Benfica 16 milioane de escudos pentru transferul meu.

De data aceasta, în Anglia, era o adevărată procesiune; încercau să obțină transferul meu. Cluburile Atletico Madrid, Barcelona, ba chiar și Napoli. Într-una din zile, apărui printre ziaristi un impositor arhicunoscut în lumea întregă, care m-a informat că Internazionale ar dori să semneze un contract cu mine. Era vorba de aceeași sumă pe care o oferise Atletico Madrid: 8 milioane de escudos pentru mine și 20 de milioane clubului Benfica. urmînd ca eu să semnez un contract pe timp de trei ani. Tîn să adaug că în privința contractului cu Atletico Madrid, acesta era condiționat și de asentimentul federației spaniole.

Oferta făcută de Internazionale era avantajoasă și

(Continuare în pag. 57)

„MĂ NUMESC (XVIII) EUSEBIO”

FIGURI DE MARI FOTBALIȘTI

ALFREDO DI STEFANO

În uralele celor 120.000 de spectatori, pe teren își face apariția un jucător solitar, cel cărui aveau să-i dea apoi onorul două mari echipe: *Real Madrid* și *Celtic Glasgow*, fosta și actuala deținătoare a „Cupei campionilor europeni”. Cine putea, de altfel, să simbolizeze mai pregnant la 7 iunie pe stadionul *Bernabeu*, omagiul fotbalului pentru „domnul Real”, cel care, fiind căpitan al acestei echipe, a dobândit în 11 ani de cinci ori supremația în prestigioasa competiție continentală, marcând 49 de goluri, înscriindu-și totodată echipa în palmaresul cupei inter-continentele?

Era, de asemenea, omagiul adus de lumea fotbalului, singurului jucător care a obținut până acum de două ori laurii celui mai bun fotbalist european (anii 1957 și 1959), celui care, pe bună dreptate, i s-a spus „Monsieur Football”!

Pentru că *Alfredo Di Stefano* a însemnat ani în șir corolarul fotbalistului de geniu, omniprezent în teren și în memoria iubitorilor balonului rotund. Și ce altceva înseamnă filmul care i s-a dedicat, clubul creat de suporterii devotați și care-i purta numele, sau aceste rinduri dintr-o mare revistă de specialitate: „El are fotbalul în sine ca *Matthews* sau *Kopa*... Pe teren el este întotdeauna un maestru autoritar. El oferă spectacolul unei vedete strălucitoare, un jucător al cărui orgoliu nu vrea să cedeze!”

Despre viața sa s-au scris și s-ar mai putea scrie nenumărate biografii romanzate, pentru că balonul a fost catalizatorul de necontestat al energiei, talentului și pasiunii acestui veșnic îndrăgostit de fotbal. La naștere (4 iunie 1926), tatăl său, unul din pionierii clubului argentinian *River Plata*, a semnat, probabil, primul contract cu... urșitoarele, numai astfel explicându-se certitudinea cu care anunța venirea pe lume a unui mare ju-

cător! La 5 ani, *Alfredo* vădea multă dexteritate și personalitate. Când, la 7 ani, a tras un loz câștigător, numai insistențele sale neinduplecate au determinat înlocuirea premiului — o minge de rugby — cu una, mult visată, de fotbal! La 18 ani debutează ca amator la echipa a 4-a a clubului *River Plata*, apoi se rodează la *Huracan*. Aceasta a fost trambulina pentru prima echipă de la *River Plata* cu care câștigă campionatul Argentinei, devenind golgeterul competiției. Debutează ca internațional în 1947, în campionatul sud-american, *Argentina* fiind câștigătoare. Urmează un intermezzo în *Columbia* (*Millonarios Bogota*), reîntoarce în *Argentina* ca, apoi, în sezonul 1953—1954, având de ales între ofertele cluburilor *Real* și *Barcelona* și opțiunea pentru clubul madrilen. Aci a jucat 541 de meciuri și a înscris 441 de goluri, fiind golgeterul campionatului între anii 1954 și 1959.

Bătrînul continent s-a purtat frumos cu fiul său adoptiv, oferindu-i chiar cinstea de a conduce echipa FIFA la meciul jubiliar din octombrie 1963 de pe *Wembley*. În schimb, vulcanic teritoriul sud-american îi oferise, cu două luni înainte, emoția unei răpiri spectaculoase (56 de ore) cu prilejul turneului de la *Caracas*!

Și după 11 ani, în urma „divorțului” *Bernabeu-Di Stefano*, celebrul jucător dă, în sfârșit, curs ofertei unui club din *Barcelona, Espanol*.

Seria atunci revista *France-Football*: „O zi din '65 va face totul uitat”. Previțiunea s-a adevărit, cu un mic corectiv însă, de doi ani: o zi din vara lui '67 a reunit pe stadionul madrilen jucători și public, (plus telegramele din cele 4 colțuri ale lumii) în semn de omagiu pentru jucătorul care a însemnat un moment de neuit în istoria scrisă și nescrisă a celui mai popular sport din lume.

(Urmare din pag. 9-a)

mă atrăgea. Am spus persoanei în cauză că această problemă trebuie s-o discute cu conducerea clubului *Benfica*, ținînd seamă de faptul că contractul meu expiră abia în anul 1969, iar trecerea la un club în străinătate era legată de asentimentul clubului *Benfica*.

Impresarul a fost de acord și m-a rugat să nu-i divulg numele în cazul cînd tratativele ar eșua.

După plecarea acestuia, am început să mă gîndesc foarte serios la oferta primită. Era atrăgătoare, însă trebuia să mă gîndesc bine înainte de a o primi. Și nu pentru faptul că aș fi tînjit de dorul Portugaliei sau a clubului *Benfica*, ci pentru temerile care le aveam că mă voi adapta cu greu la noul mediu.

Cred însă, că nici acest lucru n-ar fi constituit o piedică prea mare, mai ales că visul meu de totdeauna a fost ca să joc în străinătate, iar noul contract semnat pe timp de 3 ani ar fi putut însemna viitoarea mea independență.

★

Hotărîrea ca partida din cadrul semifinalelor cu echipa Angliei să se dispute pe stadionul *Wembley* a fost considerată de mulți comentatori și ziariști sportivi ca nejustă și chiar incorectă, majoritatea lor exprimîndu-și părerea că pînă atunci nici o țară organizatoare a campionatului mondial nu-și rezervase dreptul de a susține toate partidele pe același teren.

Anglia însă, de la începutul campionatului și-a creat o poziție privilegiată. Se vorbea chiar că „Cupa *Jules Rimet*” nu are voie să părăsească Anglia. S-a mai vorbit de influențarea arbitrilor și de o părtinire față de echipa țării gazdă. Aceste zvonuri au circulat în special după meciul Anglia—Argentina din cadrul sferturilor de finală.

Pînă la urmă, presa sportivă din *Buenos Aires*, a scris că arbitrul întîlnirii a comis „cea mai mare

escrocherie a secolului”. Incidentele serioase la care s-a ajuns în timpul partidei și o serie de loviri reciproce, au creat o atmosferă grea, a cărei urmare a fost diferendul dintre F.I.F.A. și federațiile țărilor Americii Latine. Ele au amenințat că vor părăsi această organizație supremă a fotbalului mondial.

Între timp, era așteptată cu nerăbdare întîlnirea noastră cu echipa Angliei. Presa engleză ne-a făcut o reclamă foarte mare, ridicîndu-ne în slăvi, ba chiar riscînd și unele pronosticuri curajoase la adresa noastră. Ziariștii străini, prezenți la campionatul mondial, susțineau — mai ales după meciul U.R.S.S.—R.F.G., care nu le lăsase nici un fel de impresie — că fotbalul portughez va fi „marca atracție” a campionatului mondial.

Partida cu Anglia a depășit toate așteptările. S-a jucat cu maximum de corectitudine, ea constituind o adevărată „delicatesă” pentru gurmanzii fotbalului. *Vicente* care în partida cu echipa Coreei de Nord și-a luxat mina dreaptă, a fost scos din formație, la fel ca și *Morais*. În această situație, a fost necesar a se opera unele schimbări în linia de apărare, care arăta astfel: *Jose Perreira, Festa, Alessandro Baptisto, José Carlos și Hilario*. Linia de atac a rămas aceeași. Unii jucători nu mai erau în forma cea mai bună, dînd semne de oboseală, alții erau accidentați. Toate acestea constituiau un avantaj pentru echipa Angliei.

Meciul a fost echilibrat. Abia în repriza secundă, *Charlton* a deschis scorul pentru echipa Angliei. Portughezii nu-și puteau impune jocul. Spectatorii erau nervoși, întrucît considerau că avantajul de un gol nu era suficient pentru calificarea în finală.

(va urma)

Traducere de V. BENCOSCHI
(După versiunea în limba cehă din revista „KO-PANA”).

MAGAZIN

EXTERN ● EXTERN ● EXTERN ● EXTERN ● EXTERN ● EXTERN

Un gol care a costat milioane!...

...și a provocat o dramă. „Drama Inter”. După ce a „clacat” în finala „Cupei campionilor europeni”, cu *Celtic Glasgow*, echipa lui *Helenio Herrera* a cedat și titlul de campion a Italiei și — pentru ca paharul să fie golit pînă la fund — a fost eliminată și din Cupa Italiei, astfel că Inter nu va apărea în sezonul viitor în nici una din competițiile europene intercluburi! Trist și umilitor sfîrșit de sezon pentru „nerro-azzurri” din *Milano*.

Fotografia înfățișează momentul care a pecetluit soarta meciului *Mantova—Inter* (1—0) și, implicit, a campionatului, *Di Giacomo* (nr. 9), care este în dreapta, la pămînt, a sutat puternic din „unghi ascuțit”, surprinzîndu-l pe *Sarti*. Acesta a primit un gol cum nu i s-a mai întîmplat în lunga-i carieră: mîineea i s-a strecurat printre mîini. La zbulumul suferesc existent la ora disputării meciului (copilul său suferise o serioasă intervenție chirurgicală) și care — fără îndolală — a influențat comportarea sa în acest decisiv meci.

Dar, acestea sînt tragediile (de la care nu sînt excepții nici mari portari) pe care le provoacă cel mai iubit (totuși l.) sport.

Meciuri trucate în Maroc

În urma unei severe anchete efectuate de către federația marocană, s-a constatat că două din meciurile ultimei etape ale campionatului categoriei A și anume *Masfezkac — Beni și Mellaltas — Casablanca*, au fost aranjate. Ca urmare, celor patru echipe li s-au dat meci pierdute și au fost și amendate cu cîte 500 dolari iar conducătorii și antrenorii suspendați pe un an de zile. Ca urmare a modificărilor aduse în clasament, echipele *RAC Casablanca, KAC Marrakech, Beni-Mellal și Agadir* au retrogradat în categoria secundă.

Jucător la licitație

Ricardo Pegnotti este un fotbalist argentinian care pînă de curînd a jucat în echipa peruviană *Sporting Cristal*. De cîteva luni el a fost angajat de echipa *Filadelfia Spartans* care participă la campionatul profesionist al Americii. Dar în cursul unui meci, *Pegnotti* a fost lovit destul de serios la un genunchi, randamentul său după aceea fiind din ce în ce mai scăzut. Nemulțumiți de comportarea acestuia, conducătorii echipei au hotărît să-l vîndă altei echipe și ca urmare au publicat un anunț într-un ziar prin care fac cunoscut că jucătorul poate fi adjudecat

Cît joacă F. C. Santos

În prima jumătate a lunii iunie, *F. C. Santos* a susținut întîlniri amicale cîștigîndu-le pe toate; a marcat 22 goluri dintre care 13 sînt opera lui *Pelé*. Pentru aceste șapte meciuri, echipa s-a deplasat din *Brazilia* în *Congo*, de la *Dakar* la *Brazzaville*, de la *Coasta de Fildeș* la *München* și de aici în *Italia*, unde susține în prezent o serie de întîlniri amicale. Din *Europa* se va întoarce în țară unde, la 17 iulie, începe campionatul statului *Sao Paolo*. În medie, *F. C. Santos* joacă circa 120 partide pe an — amicale și de campionat, — ceea ce însemnează mai mult de două pe săptămîna.

● La primul antrenament pe care l-a condus, ca antrenor, la clubul spaniol *Elche*, *Di Stefano* a spus jucătorilor: „Pentru a cîștiga, trebuie să atacați!”. La primul meci, după aceea, în *Cupa Spaniei*, *Elche* a realizat o victorie la scor asupra echipei *Granada*...

● Un fapt unic: 22 de cluburi engleze își dispută un singur jucător! Este vorba de un tînar elev de 15 ani, *Peter Hawkins*, centru înaltaș în selecționata școlară a Țării *Galilor*. *Leeds* se pare că are mai multe șanse în această bătălie, pentru că fratele lui *Peter*, *Dennis*, joacă de mult în echipa sa.

Coșmare...

Și în fotbalul nostru au existat fundași care aveau „nașii” lor: extreme împotriva cărora aproape că nu puteau juca. Mai de demult *Albu* contra lui *Bindea*, *Bürger* în fața lui *Bogdan*, mai recent *Zavoda* în fața lui *Creiniceanu*, *Popa* în fața lui *David* (*Steagul roșu*), iată dueluri care dădeau mai totdeauna cîștig de cauză extremelor, cu toate că respectivii fundași își făceau o mie de probleme din a anihila, în sfîrșit, pe cei ce le produceau atîtea clipe grele.

Acum, în *Anglia*, face deliciul tribunelor, la respectivele întîlniri, ca și al comentatorilor ziarelor, radioului și televiziunii duelul dintre *Cohen*, fundașul dreapta al lui *Fulham* și al naționalei și *Thompson* (*Liverpool*), și el internațional. De cite ori îl are în față pe *Thompson*, redutabilul apărător devine un timid începător. „Plastica” ilustrare a neputinței lui *Cohen* este redată de fotografia de mai jos în care fundașul — căzut la pămînt în urma driblingului lui *Thompson* — privește demararea acestuia spre poarta lui *Fulham*.

CHIAR FĂRĂ
PELE et Co?...

Această întrebare și-au pus-o, desigur, și pe bună dreptate, mulți dintre cei care urmăresc activitatea internațională și, mai ales, evoluția marilor echipe, citind știrea că brazilienii au alcătuit un lot național din 18 jucători, dintre care 16 cu nume de rezonanță doar între frontierele Braziliei. Deci, fără Pelé și celelalte vedete prezente la ultima ediție a C.M. Doar Tostao și Alcindo au fost păstrați de către noua comisie tehnică a federației braziliene, compusă din antrenorul Aimoré Moreira, amiralul Nunez și medicul Toledo.

Intr-adevăr, Brazilia va juca fără „perlele sale” în cele două partide cu Uruguay (5 și 9 iulie) din cadrul „Cupei Rio Branco”, competiție în vederea căreia a fost format lotul care a stîrnit un val de critici și polemici privind calitatea scăzută a componenței lotului și ignorarea jucătorilor din Rio de Janeiro (oraș din care au fost reținuți doar doi fotbaliști).

Componența acestui lot își are o dublă explicație.

Prima: comisia tehnică a fost nevoită să renunțe la jucătorii cluburilor Palmeiras, Santos și Flamengo, pentru că echipele acestora se află în turnee, prima în Japonia, celelalte două în Europa. Și, fără îndoială, că jucători ca Pelé, Ademir, Dudu, Cesar, Carlos Alberto, Paulo Henrique, Rildo, Ademar etc. ar fi dat altă valoare și perspectivă lotului. Dar, marile cluburi braziliene au greutăți financiare pe care speră să le depășească prin contractarea unor turnee aducătoare de dolari și Confederația braziliană a trebuit să consimtă la această... vinătoare de dolari vitali...

A doua explicație a furnizat-o antrenorul Aimoré Moreira, într-o declarație făcută corespondentului din Brazilia, Alain Fontan, al revistei „France Football” din Paris: „Trebuie să știm dacă acești tineri pot să strălucească și în echipa națională ca la cluburile lor; noi vrem să prezentăm mai mult o nouă selecționată, decît o selecționată de noutăți... Ceca ce mă neliniștește însă, este lipsa de experiență a acestei echipe, aproape în exclusivitate alcătuită din «speranțe». Tostao (20 de ani) — care a jucat contra Ungariei în campionatul mondial — apare ca un veteran în mijlocul ei”.

Fără Pelé, numai acum contra Uruguayului, dar cu Pelé și, probabil, ceilalți jucători renumiți, mai tirziu și, poate, chiar la campionatul mondial din 1970, iată obiectivul final al fotbalului brazilian. (p.g.)

BOTEV PLOVDIV este pentru a doua oară campioana Bulgariei. Pentru a repeta această performanță ea a trebuit să lupte exact 38 de ani. Pentru că, prima oară, Botev Plovdiv a obținut titlul așa de mult rivnit, în 1929. Nu dorim în nici un caz să minimalizăm acest deosebit succes. Cu toate acestea, pentru a fi drepti, trebuie să remarcăm că victoria „galbenilor” a surprins foarte mult. Pentru că, la începutul campionatului, ei erau citați ca simpli outsideri. Cu toate acestea, istoria recent încheiatului campionat a fost istoria unei întreceri plătite scump și foarte puțin logică.

La început, spectatorii nemulțumiți de comportarea slabă a echipei Bulgariei la turneul final al Campionatului mondial, au boicotat (prin absență!) stadioanele. În plus, echipele cele mai populare ca TSKA (Cerveno Zname), Levski, Spartak Plovdiv au avut diferite dificultăți de depășit. Suporterii lor nu vroiau să le ierte aceste dificultăți. Și iată că Botev, echipă cunoscută prin jocul ei tehnic și corect, a profitat — în mod meritat — de situația astfel creată. Ea a început în mod puțin stră-

Vasil Spasov

lucitor campionatul, fără mult zgomot, dar într-un stil pe care îl căuta de mai mulți ani și care, pînă la urmă, a fost realizat. Glorie învingătorilor!

BOTEV este înainte de orice un excelent colectiv. Ea are, evident, „stelele” sale (Stoinov nr. 3, Apostolov nr. 4, Popov nr. 7, Dermendziev nr. 8 și Kostadinov nr. 11) dar aceste stele au fost din todeauna amalgamate în scopul colectiv. În cele mai multe dintre întîlnirile lor, fotbaliștii de la Botev au aplicat așezarea 1-4-3-3. Cu toate acestea, tendința de a exploata permanent contraatacul a fost evidentă. Un mare merit revine antrenorului Vasil Spasov, cel mai bun atacant bulgar al perioadei 1947-1952, component al echipei Levski, pe atunci, care a trans-

PROGRAMUL ECHIBEI
ANGLIEI

În cadrul unei conferințe de presă ținută recent la Londra, secretarul federației de fotbal a Angliei a făcut cunoscut public programul actualilor campioni mondiali înaintea marii confruntări din anul 1970 ce va avea loc în Mexic. Echipa națională va părăsi țara cu trei săptămîni înaintea începerii campionatului mondial și va susține un prim meci amical cu reprezentativa Spaniei într-o localitate situată la 750 m. altitudine; meciul următor va fi cu Venezuela și se va disputa la Caracas, localitate situată la 1200 m altitudine, după care la Bogota, la o altitudine asemănătoare cu cea a Mexicului — 2400 m — va întîlni reprezentativa Columbiei, astfel că va ajunge la destinație cu circa o săptămîna înaintea începerii supremei competiții fotbalistice.

NOUȚĂȚI DIN FOTBALUL
ARGENTINIAN

Dezvoltarea din ce în ce mai mare pe care o cunoaște fotbalul în America de Nord constituie motive de îngrijorare pentru federația argentiniană, deoarece chestiunea ar putea avea ca efect un exod masiv de jucători din această țară, atrași de mirajul dolarilor. Președintele federației, Valentin Suarez, a trimis recent o scrisoare omonimului său brazilian propunîndu-i o acțiune în comun împotriva acestui exod; o scrisoare similară i-a fost expediată și lui Stanley Rous, președintele F.I.F.A.-ei. În ultimul timp foarte mulți jucători argentinieni, în special de la Boca Juniors, au părăsit țara atrași de promisiunile racoleților americani. În acest fel, cluburilor argentiniene li se oferă prilejul unor beneficii serioase, mai ales că în ultimii ani porțile cluburilor europene le-au fost închise.

Cum „vede” Mekloufi
pe antrenori și „bătălia
tacticilor”

Sezonul oficial francez s-a încheiat, după cum se știe, cu victoria așteptată a lui St. Etienne, care și-a cucerit pe merit galoanele de campioană și viitoare reprezentanță a Franței în „Cupa campionilor europeni”. Satisfacție pentru antrenorul său, Jean Snella, dar și pentru credinciosul său „locotenent” de pe teren, Rachid Mekloufi, una din figurile binecunoscute ale fotbalului internațional.

Cu zece ani în urmă, St. Etienne a cunoscut aceeași satisfacție, avînd însă în Mekloufi un înaintaș avid după goluri. De atunci au evoluat și echipa și jucătorul. Anul acesta campioana Franței a beneficiat de un Mekloufi în rol de conducător de joc.

Dar, personalitatea puternică a lui Mekloufi nu se limitează la activitatea sa pe teren. La 30 de ani, el are o maturitate și o experiență care-i permit să abordeze cu competență probleme ale fotbalului și să enunțe idei remarcabile. Este motivul pentru care unul din redactorii revistei „Football Magazine” a avut o lungă convorbire cu fotbalistul algerian, care acum cînta ani a evoluat și pe gazonul stadionului Republicii. Din această discuție reproducem mai jos cîteva din interesantele opinii ale lui Mekloufi.

CARE TREBUIE SĂ FIE CALITĂȚILE
ESEȚIALE ALE UNUI ANTRENOR?

„În primul rînd, el trebuie să fie uman și insist mult asupra acestui lucru. El trebuie să fie un educador și nu un plutonier major. În al doilea rînd, să fie un bun psiholog ca să-și înțeleagă oamenii, să-i cunoască pe toți, să știe să-i conducă, să treacă ușor și la momentul oportun de la fermitate la suplete. În al treilea rînd, el trebuie să fie onest și mai ales foarte deschis. Aceasta îi va permite să evite crearea de amozități și să realizeze o adevărată unitate. În fine, pe plan tehnic, antrenorul — după părerea mea — nu trebuie să se transforme într-un profesor care-și impune idioile, ci care să lase să se formeze personalitatea jucătorilor și de aici să știe să tragă avantajele”.

VĂ PREOCUPĂ MULT PROBLEMELE TACTICE?
LE ACORDAȚI MARE IMPORTANȚĂ?

„Este un lucru sigur: acela că planurile clădite înainte de meci sînt aproape întotdeauna inutile... Adversarii pot distruge foarte ușor toate proiectele care pot fi schitate. Este necesar să fie lăsată jucătorilor o anumită libertate, tehnică și tactică. Nu sînt pentru anarhie, bineînțeles, dar mă opun cu îndărătnicie oricărui scheme și orga-

Mekloufi

nizări de joc rigide. Mă gîndesc că plecînd de la un minimum de organizare trebuie un maximum de improvizație”.

CE PĂRERI AVETI DESPRE
„BĂȚĂLIA TACTICILOR”?

„Dacă sînt adversar declarat al „betonului” aceasta este mai înțeles pentru o rațiune morală, aproape sentimentală. eu nu pot admite ca într-o echipă un om (libero) să se „plimbe” aproape un meci întreg, în timp ce doi sau trei din coechipieri (oamenii de legătură sau din mijlocul terenului) sînt nevoiți să depună eforturi supraomenești. Găsesc inadmisibil ca într-o echipă să fie oameni care să muncească dublu. „Betonul” este o tactică neomească, contrară firii și spiritului de justete”.

„4-2-4 reprezintă, într-adevăr, cea mai bună soluție tactică pentru că repartitia sarcinilor este mai echitabilă. Dar și aici am obiecțiuni. Mai înțeles socotesc că, oricare ar fi sistemele folosite, trebuie lăsată jucătorilor libertatea de a decide și de a alege ei înșiși. Apoi, mă opun — mai ales — utilizării sistematice a apărării în linie care, după mine, constituie o restricție, un pericol. Consider că apărarea în linie prezintă lacune teribile: este inadmisibil ca un singur jucător, un singur înaintaș să poată, printr-o singură lovitură, să însele și să scoată din joc patru adversari în același timp. Pe de altă parte, pe planul respectului față de personalitate, 4-2-4 este aproape la fel de inuman ca și „betonul”, căci și în cadrul acestui sistem consemnele împiedică pe jucători să se exprime total. Este sulicent ca unul din cei patru fundași să comande manevra pentru că ceilalți trei să fie obligați să se supună orbește. Ce devin atunci inițiativa personală și calitatea individuală?”

Am spicuit din această convorbire pasagi mai importante, care pot fi interesate și antrenorilor și jucătorilor noștri. Să sperăm că și aceștia le vor găsi interesante și, mai ales, utile.

CUPA RAPPAN DIN NOU ÎN ACTUALITATE

Ediția din acest an a Cupei Rappan se va desfășura între 1 iulie și 6 august a.c. Cele 32 echipe, reprezentînd opt țări, au fost împărțite în opt grupe a câte patru echipe, după cum urmează: GRUPA 1: Rapid Viena, IFK Norrköping, Hannover 96, Lokomotive Leipzig; GRUPA 2: Wacker Innsbruck, Djurgården Stockholm, Schaik 04, Zagłębie Sosnowiec; GRUPA 3: L. F. Eisborg, Grasshoppers, Werder Bremen, Polonia Bytom; GRUPA 4: Young Fellows, IFK Göteborg, Karl Zeiss Jena, Bohemians Praga; GRUPA 5: F. C. Viena, Young Boys, Frem Copenhaga, Ruch-Chorzow; GRUPA 6: AGF Aarhus, AIK Stockholm, Dynamo Dresda, V.S.S. Koscice; GRUPA 7: K. B. Copenhaga, Union Berlin, GKS Katowice, Union Teplice; GRUPA 8: Vejle Boldklub, Fortuna Dusseldorf, Jednota Zilina, LASK.

Fotbal

REVISTĂ SĂPTĂMINALĂ
Redacția și ad-ția: București, Bd. Mărăști 26,
raionul 30 Decembrie, telefon 17.55.18

COLEGIUL DE REDACȚIE

Constantin Chiriță, Ștefan Covaci, Gh. Dumitrescu, Ion Lupas, Pavel Marcu, Aurel Neagu (redactor șef), Angelo Niculescu, Andrei Rădulescu, Constantin Teacă, Dumitru Tomescu, Stelian Trandafirescu (redactor-șef adjunct), Radu Urziceanu (secretar general de redacție), Emerich Vogl, Ion Voica, Ion Voinescu.

Prezentarea grafică Liviu Bobocea

FORESTA (ȘI NU RAPID) ÎN FINALA CUPEI, CU STEAUA

● Campioana eliminată de ocupanta locului 6 in categoria C!

● Steaua — victorie comodă in fața C. F. R.-ului din Timișoara

Iată-ne, așadar, și la capătul ultimei competiții a sezonului. Duminică, la București — așa cum cere tradiția — se va consuma ultimul act al „Cupei României”, finala, după care cortina se va lăsa peste sezonul oficial 1966/67. In cursă spre trofeul mult dorit au mai rămas două dintre cele 3398 de echipe participante:

STEAUA — o fostă campioană și ultima deținătoare a cupei și FORESTA FĂLTICENI, marea revelație a cupei, care a reușit în partida de ieri răsunătoarea performanță de a elimina pe campioana țării. Este pentru prima oară în istoria finalelor „Cupei României” când o echipă din categoria C se califică pînă în ultimul act

al competiției. Un merit al unsprezecelui din Fălticeni, dar și o notă proastă pentru deținătoarea titlului de campioană care n-a fost capabilă să demonstreze diferența de două categorii competiționale. Steaua, în schimb, a reușit o victorie clară în fața lui C.F.R. Timișoara.

primul ordin. Urmărindu-i pe dezorientați rapidiști m-am gândit la perspectivele lor, deloc roze, în „Cupa campionilor europeni”.

Nicolae SOARE

N.R. Surprinde prezența lui Dan în echipa Rapidului, deși se anunțase că — dată fiind abaterea de la disciplină, săvârșită în lotul reprezentativ — el nu va fi folosit.

BACĂU

Cum a fost eliminată echipa campioană?

Convinși că întâlnirea semifinală dintre deținătoarea oficială a primului loc în ierarhia fotbalistică a țării și o modestă formație de categoria C nu va fi altceva decît un fel de supliciu pentru Foresta, înainte de va-

LA BACĂU (Stadionul „23 August”): FORESTA FĂLTICENI—RAPID BUCUREȘTI 1—0 (1—0) bbl

A marcat: Oltan (min. 2).

Arbitru: N. Rainea (Birlad) — bun.

FORESTA: Tacamas—Fodor, Luhas, Ghumo, Pavel (min. 46: Ioniță) — Halas, Constantin — Oltan, Lutac, Benik, Nae Ion.

RAPID: Răducanu—Lupescu, Motroc, Dan, Greavu—Dinu, Jamaischi—Năsturescu (min. 56: Kraus), Dumitriu, I. Ionescu, Codreanu.

HUNEDOARA

Steaua a câștigat ușor, fără să forțeze, datorită plusului de experiență și al omogenității, obținind astfel calificarea pentru finală. În raportul psihologic al forțelor a cîntărit mult deshidrarea scorului chiar în min. 2. După marcarea celui de al doilea gol, bucureștenii nu au mai insistat aproape deloc, așteptînd să se termine partida, desfășurată pe o căldură copleșitoare. De altfel, căldura a împiedicat cele două echipe să dezvolte un joc rapid și spectaculos.

C.F.R. Timișoara a dat o replică mai bună în prima repriză, mai ales pînă la scorul de 0—2, acționînd cu

LA HUNEDOARA (Stadionul „Corvinul”): STEAUA BUCUREȘTI—C.F.R. TIMIȘOARA 3—0 (2—0):

Au marcat: Negrea (min. 2), Constantin (min. 31) și Vigu (min. 78).

Arbitru: Al. Toth (Oradea) — bun.

STEAUA: Haidu (min. 80: Suciu) — Sătmăreanu, Jenci, D. Nicolae, Hălmăgeanu—Negrea, D. Popescu (min. 64: Vigu) — Pantea, Constantin, Șoo, Voinea.

C.F.R.: Tatar (min. 46: Mureșan) — Zorescu, Mafa, Calinia, Muschin—Samson, Bungău (min. 67: Lang) — Popescu, Secleanu, Fodor, Pănică.

mult curaj și punînd în dificultate apărarea bucureștenilor. În repriza secundă însă, nu au mai avut „benzina”, iar Steaua a jucat în așa fel încît să-și economisească energia.

Cei mai buni jucători au fost Sătmăreanu, Jenci, Negrea și Constantin la Steaua, Samson, Bungău, Popescu și Secleanu la C.F.R.

R. U.

Pîrcălab și Nunweiller III într-o selecționată a Europei cu prilejul „Jubileului Turgay”

ISTANBUL 28 (prin telefon). — Duminică, clubul Galatasaray va organiza o importantă întrecere sportivă, care stîrnește un mare interes printre pasionații fotbalului de aici și chiar de peste hotare. Este vorba de un meci în-

re în Anglia și U.R.S.S. Pentru întâlnirea de la 2 iulie, căreia clubul Galatasaray îi asigură un cadru festiv, au fost lansate invitații multor jucători europeni, printre care și internaționalii români Pîrcălab și

Ion Pîrcălab

Nunweiller III

tre o selecționată europeană și echipa clubului Galatasaray, pus pe picioare pentru sărbătorirea celui mai vechi jucător al clubului, portarul internațional Turgay. În vîrstă de 84 de ani și cu 52 de selecționări în echipa națională, Turgay abandonează fotbalul activ, dedicîndu-se meseriei de antrenor. În acest scop, el va urma cursuri de specializa-

Nunweiller III de la Dinamo București, care au confirmat participarea. De asemenea, pînă la ora actuală au mai confirmat sosirea la Istanbul: faimosul portar sovietic Iașin cel mai bun fotbalist maghiar, Albert și cunoscuții Asparuhov, Iakimov și Kolev din Bulgaria. Aceștia, și alții, urmează să alcătuiască o selecționată a Europei, care să joace cu formația Galatasaray.

CÎND SE VOR DISPUTA MECIURILE ROMÂNIA — R. D. GERMANĂ DIN PRELIMINARIILE OLIMPICE?

În cadrul preliminariilor turneului olimpic, reprezentativa noastră va întâlni echipa R. D. Germane, care a câștigat cu scorul general de 10—0 dubla partidă cu Grecia. Forul de specialitate din R. D. Germană a propus ca cele două meciuri cu echipa noastră să aibă loc în luna decembrie a acestui an. Federația noastră a făcut o contrapropunere: 8 sau 15 noiembrie în R. D. Germană și 6 decembrie în țara noastră.

Ultimele știri interne și externe

Două finale incheie sezonul 1966-1967

Duminică se dispută jocurile finale ale ultimelor competiții cu caracter republican: Cupa României și campionatul de juniori. Cele două finale se vor disputa pe Stadionul Republicii, prima (juniorii) la ora 18, a doua (Cupa) la ora 20. În caz de egalitate, jocurile vor fi prelunghite. Dacă egalitatea se va menține,

finala Cupei se va rejuca; la juniori însă, câștigătoare va fi desemnată echipa cea mai tinăra.

● IN PREZENT, LA ZEIST — ÎN OLANDA — are loc al patrulea curs internațional (pentru Europa) de antrenori, în cadrul căruia sînt dezbătute probleme actuale — de instruire și evoluție tactică — ale fotbalului. Din țara noastră participă antrenorii N. Petrescu și C. Drăgușin. Cursul se va încheia duminică.

● ÎN TURNEUL INTERNAȚIONAL DE LA RIJEKA, pentru echipe de tineret, un lot de tineret din țara noastră, care joacă sub numele de Progresul, a obținut următoarele rezultate: 3—0 (1—0) cu Triestina (Italia), 0—0 cu Partizan Belgrad și 1—1 cu F.C. Rovinj, calificîndu-se pe locul II în grupă.

● ECHIPA DINAMO BUCUREȘTI s-a învins marți seară din turneul întreprins în Iran. Bilanțul: două victorii și două meciuri nule.

Stabilirea primelor meciuri ale „C. C. E.” și „C. C.” din 1967—1968

U.E.F.A. a comunicat federațiilor care și-au înscris echipele campioane și deținătoare de cupă la competițiile europene, ediția 1967—68, că la 5 iulie, la Geneva, va avea loc ședința în cadrul căreia vor fi stabilite meciurile primului tur din „Cupa campionilor europeni” și „Cupa cupelor” 1967—68.

Cluburile italiene se află în ajutorul deschiderii perioadelor de transfer, dar de pe acum s-au și anunțat o serie de schimbări de jucători dintre cele mai importante. Internaționale efectuează cele mai numeroase modificări în lotul său. Astfel, Heleno Herrera a comunicat intenția sa de a renunța la doi dintre cei mai valoroși jucători ai apărării: Pichi și Guarneri. Pichi va trece la Roma, iar Guarneri la Bologna. Tot la Roma va fi transferat și Jair. Internaționale are aproape perfectată trecerea în echipa sa a lui Albertosi (Fiorentina) și Nielsen (Bologna). Juventus va ceda pe Del Sol în schimbul lui Riva (Cagliari).

PENTRU AGENDA DV.

MARȚI 20 Iunie	
Amical	
Sel. Scandinaviei — U.R.S.S.	2—2
MIERCURI 21 Iunie	
Amical	
Farul Constanta — S. C. Karlsruhe	0—1
JOI 22 Iunie	
Preliminariile turneului olimpic	
Spania — Islanda	5—3
VINERI 23 Iunie	
Amical	
Darai Teheran — Dinamo București	0—3
SÂMBĂTA 24 Iunie	
Amical	
Bulgaria — Polonia (olimpice)	3—2
DUMINICA 25 Iunie	
Campionatul Europei (gr. VD)	
România — Italia	0—1
LUNI 26 Iunie	
Amical	
Sel. Iran — Dinamo București	0—0

Inceput duminică la Sibiu și Sighișoara cu două surprize, turneul final (în două grupe semifinale) al campionatului republican de juniori a continuat marți cu alte surprize, astfel că înaintea ultimei etape (programate astăzi, joi) e greu de pronosticat ce echipe se vor clasa pe locul I și, deci, vor disputa finala.		Iată rezultatele: Crișul — Rapid 2—1 (1—0) și Steaua — C.F.R. Cluj 11—0 (4—0) duminică; C.F.R. — Crișul 1—1	
La Sibiu, după cum ne-a relatat corespondentul nostru Ilie Ionescu, jocurile au fost viu disputate și de bună factură tehnică, iar rezultatele înregistrate au oglindit, în general, raportul de forțe de pe teren. Pe rînd, Crișul Oradea, C.F.R. Cluj și Rapid București au orovocat surprize.		SURPRIZE ÎN CAMPIONATUL JUNIORILOR	
		(1—0) și Rapid — Steaua 1—0 (1—0) marți. Clasamentul:	
1. Crișul	2 1 1 0 3—2 8	1. Progresul	2 1 1 0 5—2 8
2. Steaua	2 1 0 1 11—12	2. Universitatea	2 1 1 0 2—0 8
3. Rapid	2 1 0 1 2—2 2	3. Dinamo	2 0 2 0 1—1 2
4. C.F.R.	2 0 1 1 1—12 1	4. Dinamo	
		Victoria 2 0 0 2 1—6 0	

PRONOSPORT

IATĂ PRONOSTICURILE NOASTRE LA CONCURSUL NR. 26 DIN 2 IULIE 1967:			
1. MINOBRAD V. Dornei	—	METALUL Rădăuți	1
2. FORESTA Fălticeni	—	CHIMIA Suceava	x 2
3. TEXTILA Buhuși	—	CEAHLĂUL P. Neamț	1 x
4. PETROLUL Moinești	—	VICTORIA Roman	1
5. METALUL Buzău	—	FLACĂRA Moreni	1
6. METALUL Tîrgoviște	—	POIANA Cîmpina	1
7. PROGRESUL Brăila	—	OȚELUL Galați	1
8. ANCORA Galați	—	GLORIA C.F.R. Galați	1 x
9. STUFUL Tulcea	—	PORTUL Constanța	1
10. I.M.U. Medgidia	—	ELECTRICA Constanța	1
11. FL. ROȘIE Buc	—	DINAMO VICTORIA Buc.	x 2
12. VICTORIA Tg. Jiu	—	AUTORAPID Craiova	1
13. PROGRESUL Strehala	—	ELECTROPUTERE Cr. 2	